

พุทธจริยศาสตร์กับปัญหาความผิดปกติทางเพศ

ในบทนี้จะได้ศึกษาด้านความผิดปกติหรือความเบี่ยงเบนทางเพศของมนุษย์ ซึ่งปัญหานี้ล้วนมีปรากฏอยู่ทั่วโลก และเริ่มมีการขยายออกไปเรื่อย ๆ ถ้าได้ชื่อว่าเป็นปัญหาแล้ว ก็หมายถึงว่า เรื่องนั้น ๆ เป็นปัญหาของสังคมอย่างแน่นอน ปัญหาจะมีมากหรือน้อยก็อยู่ที่ตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่เป็นปัจจัยหนุนให้ปัญหามากยิ่งขึ้นหรือลดน้อยลง พุทธศาสนาสอนว่าทุกเรื่องราวทุกปัญหาต้องมีสาเหตุ เป็นไปไม่ได้ที่มีผลเกิดขึ้นมา แต่เมื่อเมื่อสาเหตุแล้วกลับไม่ปรากฏ การที่มนุษย์มีความเบี่ยงเบนทางเพศที่ไม่เป็นตามกฎทางธรรมชาติก็ดี หรือปัญหาเกี่ยวกับผู้หญิงที่กลายมาสร้างอาชีพใหม่คือ การขายบริการทางเพศ ถูกสังคมตั้งชื่อให้ใหม่ว่า “โสเภณี” ก็ดี เหตุการณ์เหล่านี้ต้องมีสาเหตุที่มาอย่างแน่นอนถึงแม้ว่าเหตุบางอย่าง จะต้องใช้เวลาศึกษาเป็นเวลานานก็ตาม ในที่สุดก็ต้องค้นพบอย่างแน่นอน การค้นพบต้นตอแห่งปัญหาที่ไม่ใช่ว่าจะสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ทั้งหมด มีหลายปัญหาทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ แต่ก็ไม่สามารถกำจัดให้หมดไปทันที แต่ก็ยังสามารถยับยั้งหรือบรรเทาปัญหาได้ในระดับหนึ่ง สามารถหาทางป้องกันและแก้ไขได้ ปัญหาความเบี่ยงเบนหรือผิดปกติทางเพศและปัญหาโสเภณี ล้วนเป็นปัญหาที่มีสาเหตุทั้งนั้น ซึ่งทุกคนจะต้องหาทางป้องกันและส่งเสริมในแนวทางที่ถูกต้องต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่จะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงควรมีบทบาทในเรื่องดังกล่าวให้มากกว่าที่เป็นอยู่ การศึกษาเรื่องนี้ทำให้เราสามารถมองเห็นปัญหาและคิดหาวิธีการ แก้ไขต่อไป อันดับแรกจะได้นำเสนอถึงพฤติกรรมของมนุษย์ อันเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหา

๓.๑ ธรรมชาติและพฤติกรรมของมนุษย์

ในประเด็นแรกเรามาพิจารณาเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ก่อน ธรรมชาติของมนุษย์คืออะไร ธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างไรจะไดยกทัศนะของผู้ที่ได้พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังนี้

เหลาจื้อ ผู้ให้กำเนิดศาสนาเต๋า กล่าวว่า “สภาวะดั้งเดิมของมนุษย์นั้น แท้จริงแล้วต้องการความสุขเป็นที่ตั้ง แต่ที่มนุษย์ประสบกับความทุกข์ เพราะภาวะหรือเงื่อนไขที่สังคมกำหนดขึ้นมาทั้งสิ้น เมื่อต้องการความสุขที่แท้จริงก็ต้องกำจัดอารยธรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นมารอบงำมนุษย์ให้หมดไป”¹ จะเห็นได้ว่าเหลาจื้อมองมนุษย์ไปที่พฤติกรรมของมนุษย์เอง ซึ่งเป็นการมองที่จิตใจของมนุษย์อันเป็นการประสานกับพฤติกรรมที่แสดงออกมา จะปรากฏให้เห็นว่ากิจกรรมทุกอย่างที่มนุษย์กำหนดขึ้นมานั้น ล้วนมีเป้าหมายอยู่ที่ความสุขของตนเอง ดังนั้น ธรรมชาติของมนุษย์จึงอยู่ที่การแสวงหาความสุขให้ตนเองมากที่สุด ทัศนะนี้อาจกล่าวได้ว่า เหลาจื้อมองธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์ต้องการเป็นคนดี คนดีคือคนที่สามารถสร้างความสุขอันแท้จริงให้แก่ตนเองได้ (ความสุขในที่นี้ในมุมมองของเหลาจื้อ คือ การบรรลุเต๋า) การสร้างความสุขให้แก่ตนเอง แสดงถึงพฤติกรรมมนุษย์ที่เต็มไปด้วยการต่อสู้และดิ้นรนเพื่อการเอาตัวรอด

เม่งจื้อ นักปราชญ์ชาวจีนกล่าวว่า “ธรรมชาติของมนุษย์นั้นคือความดี ปราบปรามแต่ความดั่งามแต่ที่กลายเป็นคนเลว เพราะสิ่งแวดล้อมกำหนดให้เป็นไป การศึกษาทุกอย่างในโลกนี้ก็เพื่อแสวงหาความดีดั้งเดิมที่สูง

¹ ทองหล่อ วงษ์ธรรมา, **ปรัชญาจีน**, (กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์, ๒๕๓๘), หน้า ๔๔.

หายไปให้กลับมา”² ทักษะของเม่งจื้อแสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของมนุษย์คือ มนุษย์มีดีมาแต่กำเนิด พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้มนุษย์ลืมตนเองและความดีที่เป็นฐานชีวิตจริงก็หายไปด้วย เมื่อมนุษย์เริ่มประสบกับความทุกข์ยากต่าง ๆ ถึงรู้ว่าแท้จริงเขาเป็นคนดี มีความดีมาก่อน แต่ที่เป็นอย่างนี้เพราะความดีได้ถูกภาวะสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ บดบัง จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อแสวงหาความดีอันติดตัวมาให้กลับคืนมาเหมือนเดิม พฤติกรรมก็จะแสดงออกมาในทางที่ดีเพื่อรองรับความดีอันจะเกิดตามมา

ซุนจื่อ นักปราชญ์จีนอีกท่านหนึ่งกล่าวว่า “ธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์นั้น มีแต่ความชั่วร้าย เห็นแก่ตัว จำเป็นต้องใช้อำนาจทางกฎหมายเข้าแก้ไข เพื่อทำลายความชั่วร้ายนั้นเสีย”³ เขากล่าวว่า วิธีการที่จะกำจัดความชั่วร้ายนั้นได้ก็ต้องอาศัยอำนาจนิติบัญญัติเข้ามาควบคุม เพราะถ้าปล่อยให้ธรรมชาติฝ่ายต่ำเป็นไปอย่างนี้ ก็มีแต่จะเกิดความเดือดร้อน เพราะทุกคนมีปกติเห็นแก่ตัวเป็นมูลฐาน

พระพุทธศาสนา ได้พูดถึงธรรมชาติของมนุษย์เอาไว้โดยกล่าวถึงเรื่องของจิตใจเป็นสำคัญ เพราะจิตใจอันประกอบด้วยเจตนาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ดังพุทธพจน์ที่ว่า (พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า) **“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม บุคคลคิดแล้วจึงทำกรรมด้วยกาย วาจา ใจ”**⁴

มนุษย์เราประกอบไปด้วยธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำ ลม และไฟ เป็นฐาน อันมีองค์ประกอบที่แสดงพลังแห่งพฤติกรรมของมนุษย์คือ ชันธ์ ๕ อันมี รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เมื่อมนุษย์มีองค์ประกอบที่หลากหลายเช่นนี้แต่ในความหลากหลายก็มีสิ่งหนึ่งที่คอยควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงนั้น ล้วนเกิดมาจากจิตใจที่ประกอบไปด้วยเจตนาอันเป็นผู้บัญชาการ ไม่ว่าผลนั้นจะออกมาในรูปของความดีหรือความชั่วก็ตาม จิตใจเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด

ดังนั้น ในทัศนะทางพระพุทธศาสนาธรรมชาติของมนุษย์เราจึงมีกรรมเป็นตัวกำหนด พระพุทธศาสนาไม่กล่าวว่า มนุษย์เป็นคนเลวหรือเป็นคนดีมาแต่กำเนิด หรือพรหมลิขิต แต่หากจะดีหรือเลวก็เพราะการกระทำทั้งนั้น เพราะมนุษย์มีกรรมคือการกระทำเป็นธรรมชาติที่แสดงออกมาเป็นปกติตั้งแต่เกิดมาก็ร้องไห้แล้ว แม้ว่าพฤติกรรมของจิตในระยะนั้นจะอ่อนก็ตาม แต่ก็เกิดจากจิตอยู่ดี **“ดูกรภิกษุทั้งหลาย สตรี บุรุษ ฤๅษี หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนืองๆ ว่า ... เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง จักทำกรรมใด ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น”**⁵

ถ้าจะถามว่า มนุษย์มีความดีหรือความชั่วมาแต่กำเนิด ตามหลักฐานที่ปรากฏนี้ก็ตอบได้ว่า มนุษย์ไม่มีความดีหรือความชั่วมาแต่กำเนิด (คำว่าไม่มีมาแต่กำเนิดนี้หมายถึง ในชาติที่เกิดในชาติปัจจุบันนี้ เพราะถ้าโยงไปถึงอดีตชาติ เราก็ต้องยอมรับว่ามนุษย์มีกรรมดี กรรมชั่วอยู่อย่างแน่นอนซึ่งเป็นกรรมในชาตินั้น ๆ) แต่จะปรากฏความดีหรือความชั่วก็เมื่อมีการกระทำเกิดขึ้น ถ้าเกิดจากเจตนาดีก็เป็นกรรมดี ถ้าเกิดจากเจตนาชั่ว ก็เป็นกรรมชั่ว ดังพุทธพจน์ที่ว่า

“... บุคคลหว่าน

พืชเช่นไฉย่อมได้ผลเช่นนั้น คนทำดีย่อมได้ดี ทำชั่ว ก็ย่อมได้ชั่ว ... ท่านหว่านพืชลงไปไว้แล้ว ท่านจักต้องเสวยผล

² เรื่องเดียวกัน. หน้า ๔๓.

³ เรื่องเดียวกัน. หน้า ๑๑๘.

⁴ อภ.กถา. ๓๗/๑๒๘๑/๑๖๗๖., อจ.ตติโย ภา.โค. ๒๒/๓๓๔/๔๙๖.

⁵ อจ.ปมจก. ๒๒/๕๗/๖๘.

ของมัน”⁶

“บุคคลทำกรรมใด ย่อมมองเห็นกรรมนั้นในตน ผู้ทำกรรมดี ย่อมได้ผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้ผลชั่ว บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น”⁷

ศาสนาฮินดู ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เอาไว้ในหลักธรรมทางศาสนาว่า มนุษย์โดยกำเนิดนั้นมีความดีและความชั่วถูกกำหนดเอาไว้แล้วโดยพระพรหม หรือที่เรียกว่า พรหมลิขิต เมื่อพรหมได้กำหนดเอาไว้แล้วการมาเกิดบนโลกของมนุษย์ก็จะถูกจัดเข้าตามลำดับแห่งวรรณะ ๔ ทันที ใครก็ตามเกิดในวรรณะไหน ก็เป็นที่รับรู้กันว่า มีความดีหรือความชั่วติดตัวมา ในวรรณะ ๔ คือ พราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ ถือว่ากำเนิดของตนเองบริสุทธิ์ ผุดผ่องเป็นคนดี ส่วนวรรณะศูทรนั้นถือว่าเป็นคนเลว เพราะเป็นวรรณะต่ำที่พระพรหมกำหนดมาแล้วอย่างนั้นใครจะดีหรือชั่ววรรณะนั่นเองเป็นผู้กำหนดเอาไว้แล้ว ผืนไม้ได้ และความหมายของคำว่าดีหรือเลวนั้น สังคม เป็นผู้กำหนดเอาไว้⁸

ในทัศนะของผู้เขียนเห็นว่า ธรรมชาติของมนุษย์ล้วนมีแต่ความทุกข์เป็นฐานที่สำคัญ มนุษย์พยายามแสวงหาความสุขกันเพื่อลดภาระอันหนักหน่วงคือความทุกข์ เหมือนคนแบกท่อนไม้อยู่บนบ้านาน ๆ เมื่อต้องการพักเหนื่อยก็ต้องวางท่อนไม้ลงไว้ เมื่อมีแรงก็แบกต่อไปอีกเช่นนี้ เช่นกับคนทำงานเมื่ออ่อนเพลียก็พักผ่อนเอาแรง เมื่อมีแรงก็ต้องออกไปทำงานต่อไป ชีวิตมนุษย์ก็ตกอยู่ในสภาพที่กล่าวมา โดยยึดพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ... ความเกิดก็เป็นทุกข์ ความแก่ ก็เป็นทุกข์ ความเจ็บไข้ก็เป็นทุกข์ ความตายก็เป็นทุกข์ ความประจวบด้วยสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ก็เป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักก็เป็นทุกข์ ปราศจากสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็ เป็นทุกข์ โดยย่อ อุปาทานขันธ์ ๕ เป็นทุกข์”⁹

ที่กล่าวมาเป็นทัศนะในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ที่มีทั้งฝ่ายดีและฝ่ายไม่ดี ซึ่งเมื่อประมวลแล้ว ต่างฝ่ายก็หาเหตุผลมาสนับสนุนแนวคิดของตนเองให้มั่นหนักที่จะทำให้เกิดความเชื่อถือ เมื่อจะสรุปแบบเบ็ดเสร็จก็ไม่สามารถจะกระทำได้ เพราะว่ามีมนุษย์บางคนก็มีความดีติดตัวมาตลอดเวลา บางคนเกิดมาก็พา ความชั่วร้ายมาด้วย คนดีนอกจากจะทำให้ตนเองดีแล้วสังคมรอบข้างก็พลอยได้รับสิ่งดี ๆ นั้นด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับความชั่ว ตนเองมีความชั่วแล้ว คนรอบข้างก็มีสิทธิจะได้รับเช่นกัน บางคนมีความเห็นแก่ตัวมาก บางคนเป็นนักเสียสละ

ทางพระพุทธศาสนาจึงเน้นไปที่ว่า คนเราจะดีหรือเลวไม่อยู่ที่ชาติตระกูล แต่อยู่ที่การกระทำต่างหาก เป็นตัววัดคุณภาพของมนุษย์ ไม่มีหลักประกันอะไรได้ว่า คนมีฐานะดี มีการศึกษาดี จะไม่ทำความชั่ว ไม่มีหลักประกันอะไรที่ประกันได้ว่า คนฐานะยากจน การศึกษาน้อย จะไม่มีโอกาสทำความดีได้ หลักสากลที่แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้น จะดีหรือเลวอยู่ที่การกระทำเป็นที่ตั้ง จะเห็นได้จากเรื่องกรรมที่พระพุทธองค์ทรงตรัสเอาไว้ว่า

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย สตรี บุรุษ ศฤหส์ถ์หรือบรรพชิต ควรพิจารณาเนื่องๆ ว่า ... เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง จักทำกรรมใด ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจะเป็นผู้รับผลของ

⁶ ส. ส. ๑๕/๙๐๓/๓๐๙.

⁷ ข.ชา. ๒๗/๗๑๓/๑๓๓.

⁸ บุญมี แทนแก้ว, **จริยศาสตร์**, (กรุงเทพฯ:โอ.เอส. พรินติงเฮาส์, ๒๕๓๙), หน้า ๒๑.

⁹ วินย. ๔/๑๔/๑๗.

กรรมนั้น¹⁰

ในประเด็นที่สองเรามาพิจารณาเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ว่ามนุษย์เรานั้นมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร เมื่อประมวลแล้วสรุปได้ดังนี้

พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง กระบวนการด้านการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับพฤติกรรมของ มนุษย์ และสัตว์โดยเฉพาะ¹¹

๓) ความเข้าใจผิด (มิจฉาทิฐิ) ทำให้เกิดความคิดว่า สังฆตธรรมทั้งหลายนั้นเป็นสิ่งที่ยั่งยืน เกิดการหลงเข้าใจผิดมั่นถือมั่น ถ้าชอบ ก็ต้องการรักษาเอาไว้ รู้สึกว่าไม่ชอบก็อยากทำลายให้สลายไป บางอย่างไม่เป็นไปตามที่ตนคิดเอาไว้ ก็เกิดความทุกข์ จึงตกอยู่ในอำนาจของตัณหา ๓ คือ กามตัณหา ภวตัณหา และ วิภวตัณหา

๔) การเข้าใจธรรมชาติผิดไปเกิดการคิดผิดไปจากความเป็นจริง ว่าเป็นโน่น เป็นนี่ เป็นนั่น เกิดการหลงตนเอง เช่น นางงามเทพีสงกรานต์ก็เกิดหลงตนเองว่า ความเป็นนางงามนั้นมีจริง และตนเองคือคนที่งามที่สุด ทำให้เกิดการดูหมิ่นคนอื่น ๆ กลายเป็นมานะ

๕) การเข้าใจว่าความเห็นผิดเป็นการเห็นถูก ทำให้เกิดการขัดแย้งกันในเรื่องความคิด นำไปสู่การทะเลาะเพราะความคิดที่ผิด ๆ บางคนเห็นว่าความคิดตนเองถูกต้อง ของคนอื่นผิดหมด ก็เกิดอหัง การมมังการขึ้นมา

๖) เมื่อคนเรามีตัณหา มานะ และทิฐิ ที่ผิดเกิดขึ้นมาก็จะมีการทะเลาะวิวาทกันในเรื่องวัตถุ เกียรติยศ ตำแหน่งหน้าที่ และมีการทำร้ายประหัตประหารกัน

๗) ธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ก็คือ มนุษย์มีแนวคิดที่ไม่เคยหยุดนิ่งอยู่กับที่ มีการวิวัฒนาการอยู่ตลอดเวลา เมื่อเกิดตัณหา มานะ ทิฐิ ในทางที่ผิดมนุษย์ก็มีความคิดที่สามารถปลดเปลื้องความเห็นผิดนั้นออกไปได้ เข้าใจสภาพที่แท้จริงของธรรมชาติมนุษย์ ก็สามารถอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข นั่นก็คือสังคมมนุษย์ที่ เป็นอยู่ตลอดเวลาอันยาวนาน ดังนั้น ธรรมชาติของมนุษย์จึงตกอยู่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงที่กล่าวมา เมื่อมนุษย์ดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดบ้าง ถูกต้องบ้าง ในช่วงชีวิตเดียวกันนั้นแสดงให้เห็นว่า ธรรมชาติของมนุษย์ไม่ได้ไม่ชั่วโดยกำเนิด แต่ที่เป็นเช่นนั้นเพราะปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ กำหนด ซึ่งก็คือ การกระทำนั่นเอง (ทั้งดีและชั่ว) เป็นธรรมชาติและพฤติกรรมอันแท้จริงของมนุษย์¹²

๓.๒ ท่าทีของพระพุทธศาสนาต่อปัญหาสังคม

ในบรรดาธรรมชาติของมนุษย์นั้นสิ่งหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่แท้จริง ซึ่งเป็นธรรมชาติแบบรวมกลุ่ม นั่นก็คือความต้องการอยู่ร่วมกันในสังคม ในบรรดาธรรมชาติหลายอย่างที่ติดตัวมนุษย์มานั้น ไม่ว่าจะเห็นแก่ตัว ต้องการสุข เกลียดทุกข์ แต่ธรรมชาติที่ต้องการอยู่ร่วมกันในสังคมคือ จุดเริ่มต้นในการแสดงออกของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งอื่นชัดเจนที่สุด มนุษย์มีธรรมชาติบางอย่างไม่เหมือนสัตว์อื่น ๆ เช่น ไม่มีกำลังมากเหมือนช้าง ไม่มีเขี้ยวเล็บอันแข็งแรงเหมือนเสือ วิ่งไม่เร็วเหมือนม้า ขนไม่มากเหมือนหมี เป็นต้น มนุษย์มีร่างกายที่อ่อนแอมาก เมื่อเปรียบเทียบกับสัตว์อื่น ๆ แต่มนุษย์ก็พยายามหาทางชดเชยและป้องกันอันตรายจากสัตว์อื่นโดยการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม เพราะการอยู่ร่วมกันทางสังคมนั้น ทำให้มนุษย์มีความเข้มแข็งพอสามารถนำมาซึ่งความ

¹⁰ อจ. ปถมจก. ๒๒/๕๗/๖๘.

¹¹ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมศัพท์ปรัชญาอังกฤษ-ไทย, (กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง กรุ๊ป, ๒๕๓๒), หน้า ๑๓.

¹² จิตรา วสุวานิช, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๓๖), หน้า ๒๒.

ต้องการที่ตนเองหวังได้ การอยู่ร่วมกันในสังคมเท่านั้น จึงเป็นธรรมชาติที่ต้ออย่างหนึ่งของมนุษย์ในการรักษาความสมดุลเอาไว้ได้

เมื่อมนุษย์มาอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ก็ย่อมมีการกระทบกระทั่งกันเป็นธรรมดา ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์อื่น การทะเลาะเบาะแว้งกันนั้น เกิดจากปัญหาภายในสังคมที่ทุกคนต้องการร่วมกัน หรือทัศนคติไม่ตรงกัน การเอาไรต์เอาเปรียบซึ่งกันและกัน ความเห็นแก่ตัว ฯลฯ ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ อาจจะมีมากมีน้อยแล้วแต่ปัจจัยสนับสนุน ถ้าเป็นปัญหาสังคมระดับประเทศก็อาจจะก่อให้เกิดสงครามขึ้น ดังที่ปรากฏมาแล้วในอดีต ดังนั้นปัญหาสังคม จึงไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสาเหตุเพียงเพราะมนุษย์ไม่เข้าใจกันเท่านั้น แต่หากมีสภาพแวดล้อมเป็นตัวกำหนดอีกด้วย เช่น คนทะเลาะแย่งอาหารกันถึงขนาดเช่นฆ่ากันตาย ไม่ใช่ว่ามนุษย์ต้องการเช่นนั้น หากแต่ว่า ภัยธรรมชาติเป็นตัวกำหนดให้เป็นไป ปิโหนอาหารอุดมสมบูรณ์เรื่องอย่างนี้ก็ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ ปัญหาสังคมจึงมีมากมายทั้งเกิดมาจากมนุษย์เองและธรรมชาติกำหนดให้เป็นไป ในที่นี้จะเน้นตรงปัญหาที่มนุษย์เป็น ผู้ก่อขึ้นมา เพราะปัญหาส่วนมากดังที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้มาจากน้ำมือมนุษย์มากที่สุด¹³

เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นพระพุทธศาสนาในฐานะเป็นศาสนาประจำชาติไทยมาเป็นเวลานานสังคมไทย ได้อาศัยพระพุทธศาสนาเข้าไปมีบทบาทต่อการพัฒนาชีวิตในทุก ๆ ด้านตั้งแต่เกิดจนถึงตาย เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นพระพุทธศาสนา มองปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้อย่างไร แก้ไขปัญหาอย่างไร มีทัศนคติต่อเรื่องนั้น ๆ อย่างไร จริ่งอยู่ทุกสิ่งตกอยู่ภายใต้กฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว ยั่งยืนอยู่ในสภาพอย่างนั้นตลอดไป เช่นเดียวกันกับปัญหา เมื่อมันเกิดขึ้น มันก็ต้องมีทางดับได้ มีวิธีการแก้ไขได้ มันตกอยู่ภายใต้การเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไปในที่สุด ปัญหาบางอย่างอาจจะแก้ไขโดยการใช้เวลายาวนาน บางปัญหาก็กินเวลาสั้น ๆ ถึงอย่างไรก็ตาม ปัญหาทุกปัญหา เมื่อมันเกิดขึ้นได้ มันก็ต้องมีการดับลงไปได้เช่นกัน ดังพุทธพจน์ที่ว่า “ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลมีความดับไปเป็นธรรมดา”¹⁴

พุทธศาสนา มองปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมา มีหลักเกณฑ์ในการชี้ให้เห็นถึงสาเหตุแห่งปัญหานั้น ๆ และวิธีการแก้ไขปัญหานั้น ๆ ด้วยวิธีการทางศาสนา ที่มีความเที่ยงตรงชัดเจนซึ่งปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นล้วนมา จากสาเหตุอันเดียวกันโดยภาพรวม สาเหตุดังกล่าวนี้คือ อวิชชา และแก้ไขปัญหานั้น ๆ ด้วยหลัก วิชชา อันได้แก่อริยสัจ ซึ่งมีอยู่ ๔ ประการ ดังพุทธพจน์ที่ว่า

เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย จึงมีสังขาร
เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึงมีวิญญาณ
เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย จึงมีนามรูป
เพราะนามรูปเป็นปัจจัย จึงมีสฬายตนะ
เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย จึงมีผัสสะ
เพราะผัสสะเป็นปัจจัย จึงมีเวทนา
เพราะเวทนาเป็นปัจจัย จึงมีตัณหา
เพราะตัณหาเป็นปัจจัย จึงมีอุปาทาน
เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย จึงมีภพ
เพราะภพเป็นปัจจัย จึงมีชาติ

¹³ ปรีชา ช่างขวัญยืน, *ความคิดทางการเมืองในพระไตรปิฎก*, (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๓-๕.

¹⁴ วินย. ๔/๖๕, ๖๖, ๖๘/๖๘.

เพราะชาติเป็นปัจจัย จึงมีชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะทุกข์ โทมนัส อุปายาส
เป็นอันว่ากองทุกข์ทั้งมวลนั้นย่อมเกิด ด้วยประการฉะนี้
อนึ่ง เพราะอวิชชาอันแหล่ดับโดยไม่เหลือด้วยมรรคคือวิราคะสังขารจึงดับ
เพราะสังขารดับวิญญาณจึงดับ เพราะวิญญาณดับนามรูปจึงดับ เพราะนาม
รูปดับสหายตนะจึงดับ เพราะสหายตนะดับผัสสะจึงดับ เพราะผัสสะดับเวทนาจึงดับ
เพราะเวทนาดับตัณหาจึงดับ เพราะตัณหาดับอุปาทานจึงดับ เพราะอุปาทานดับภพจึง
ดับ เพราะภพดับชาติจึงดับ เพราะชาติดับ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส
อุปายาสจึงดับ เป็นอันว่ากองทุกข์ทั้งมวลนั้นย่อมดับ ด้วยประการฉะนี้¹⁵

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี้แลคือปฏิบัติทาสายกลางนั้น ที่ตถาคตได้ตรัสรู้แล้วด้วย
ปัญญาอันยัง ทำดวงตาให้เกิด ทำญาณให้เกิด ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง
เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลเป็นทุกขอริยสังค คือ ความเกิดก็เป็น
ทุกข์ ความแก่ ก็เป็นทุกข์ ความเจ็บไข้ก็เป็นทุกข์ ความตายก็เป็นทุกข์ ความ
ประจวบด้วยสิ่งที่ไม่เป็นที่รักก็เป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักก็เป็นทุกข์
ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นทุกข์ โดยย่ออุปาทานขันธ ๕ เป็นทุกข์

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลเป็นทุกขสมุทัยอริยสังค คือตัณหาอันทำให้เกิดอีก
ประกอบด้วยความกำหนัดด้วยอำนาจความเพลิน มีปกติผลิตเพลินในอารมณ
นั้น ๆ คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ดูกรภิกษุทั้งหลายข้อนี้แลเป็นทุกขนิโรธ
อริยสังค คือ ตัณหานั้นแลดับโดยไม่เหลือด้วยมรรคคือวิราคะ สละ สละคืน ปล่อย
ไป ไม่พัวพัน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ข้อนี้แลเป็นทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสังค คือ
อริยมรรคมีองค์ ๘ นี้แหละ คือ ปัญญาเห็นชอบ ๑ ... ตั้งจิตชอบ ๑¹⁶

ปัญหาต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นมาล้วนมีเหตุปัจจัยให้เป็นไปทั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นมาลอย ๆ อย่างแน่นอน
เพราะเมื่อมีสิ่งนี้ มันก็มีสิ่งนั้น เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนั้นจึงมี เมื่อเหตุมันดับ ผลที่เกิดมาจากเหตุก็พลอยดับไปด้วย

๓.๓ ปัญหาความผิดปกติทางเพศ

ความผิดปกติก็คือ การที่สรีระร่างกายหรือส่วนอื่น ๆ ของมนุษย์ไม่เป็นไปตามธรรมชาติที่กำหนด
โครงสร้างของมนุษย์เช่น มนุษย์ที่สมบูรณ์ต้องมีอวัยวะครบ ๓๒ ประการ มีบางคนล้อเลียนว่า “ใครคนนี่ทำ อะไร
เหมือนกับคนไม่ครบอวัยวะ ๓๒” ความหมายของคำว่า ไม่ครบอวัยวะ ๓๒ คือทำอะไรไม่เหมือนกับคนปกติที่มี
อวัยวะครบ ๓๒ ประการเขาทำกันเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม หรือลักษณะที่สังคมยอมรับไม่ได้ ดังนั้น ความ
ผิดปกติจึงหมายถึง การกระทำที่ผิดธรรมชาติที่ควรจะเป็น (อวัยวะ ๓๒ นั้นเป็นสำนวนที่ใช้พูดกันเท่านั้น ลักษณะ
อวัยวะ ๓๒ ในพุทธศาสนาหมายถึง ในร่างกายของเรามีผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก
ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไข้อยู่ ไข้หอบ อาหารใหม่ อาหารเก่า ดี เสลด หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา มัน
เหลว น้ำลาย น้ำมูก ไขข้อ มูตร เยื่อในสมอง รวมเป็น ๓๒¹⁷ ถ้าใครมีไม่ครบก็จะแสดงอาการไม่ปกติในการกระทำ

¹⁵ วินย. ๔/๒/๓.

¹⁶ วินย. ๔/๑๔/๑๘.

¹⁷ ดูรายละเอียดใน ที.ปา. ๑๐/๒๗๗/๒๕๘.

จึงเป็นที่มาของสำนวนดังกล่าว

คำว่า **ผิดปกติ** มาจากศัพท์ ๒ ศัพท์คือ ผิด แปลว่า ไม่ตรงตามความเป็นจริงหรือที่กำหนด
นิยมเอาไว้, ไม่ถูก, แตกต่างไป, แปลกไป และ ปกติ แปลว่า ธรรมดา, เป็นไปตามเคย, ไม่แปลกไปจากธรรมดา
ดังนั้น จึงรวมเป็น ผิดปกติ หมายถึง การที่ผิดไปจากเรื่องปกติ มีความแตกต่างกันไป¹⁸ ในที่นี้ความผิดปกติเมื่อนำ
มาใช้กับมนุษย์จึงมองได้หลายแง่มุม กล่าวคือ อาจจะเป็นทั้งกิริยา เช่น คน ๆ นี้ทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น ๆ หรือ
เป็นนาม เช่น นายดำเกิดมาก็มีร่างกายพิการเดินไม่ได้

คำว่า **เพศ** หมายถึง เครื่องหมายประเภทของบุคคล สิ่งที่เป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าใครเป็นผู้หญิงหรือ
ชาย เช่น ลักษณะใบหน้า กล้ามเนื้อ อองคชาติ เสียง ฯลฯ เรียกว่า เพศ ซึ่งอาจรวมไปถึงเครื่องแต่งตัวด้วย เช่น นุ่ง
หม่มสีเหลืองเป็นเพศบรรพชิต¹⁹

คำว่า เพศ หมายถึง รูปที่แสดงให้รู้ว่าหญิงหรือชาย²⁰

เมื่อกล่าวถึงเรื่องเพศ ก็ให้เป็นที่ทราบทั่วกันว่า กำลังพูดถึงเรื่องเพศชาย เพศหญิง หรือ ในศัพท์ทาง ศาสนา
อาจจะเพิ่มเข้ามาอีก เช่น ปุริโส เพศชาย, อิตถิ เพศหญิง, นปุงสกลิงค์ ไม่ใช่เพศชาย ไม่ใช่เพศหญิง²¹ หรือ อุกโตพ
ยัญชนกะ ซึ่งแปลว่าคนสองเพศ (มีเพศชายเพศหญิงอยู่ในคนเดียวกัน), บัณเตาะกะ คือ กะเทย²²

ปัญหาที่สำคัญที่จะนำมาพิจารณาในที่นี้หมายถึง ความผิดปกติทางเพศ ที่แสดงให้สังคมรู้ว่ามี การ
เปลี่ยนแปลงเพศไปจากธรรมชาติที่ควรจะเป็นตามเพศนั้น ๆ เช่น ผู้ชายมีนิสัยกิริยาอาการหนักไปทางผู้หญิงหรือ
ผู้หญิงทำกิริยาอาการให้เป็นเหมือนผู้ชาย นอกจากนั้น ยังจะเจาะลึกไปถึงการเปลี่ยนแปลงเพศให้ผิดไปจากเดิม
ด้วย เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงความผิดปกติในด้านเพศที่เริ่มมีมากยิ่งขึ้นในสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะในประเทศไทย ซึ่ง
ถือว่าเป็นเมืองพุทธ ศาสนามองบุคคลเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม การที่มีการผิดปกติทางเพศมีโทษอย่างไร ทางออกที่ดี
ที่สุดน่าจะเป็นไปในรูปไหน ปัญหาด้านความผิดปกติทางเพศ จัดเป็นข้อย่อยเพื่อสะดวก ในการพิจารณาให้เห็น
ปัญหาอย่างเด่นชัด ผู้เขียนแบ่งออกเป็น ๒ ประเด็น คือ ชายที่ใจเป็นหญิงและหญิงที่ใจเป็นชาย

๓.๓.๑ สิทธิเสรีภาพตามกฎหมาย

ก.ชายที่แปลงเพศเป็นหญิงหรือมีใจเป็นหญิง

ในสังคมปัจจุบันเรื่องดังกล่าวกำลังได้รับการกล่าวถึงกันมากมาย ซึ่งในอดีตบุคคลเหล่านี้ได้รับการ
ประณามจากสังคมเป็นอย่างมาก บางครอบครัวถึงกับบ้านแตกก็มี นิยายชีวิตในเรื่องนี้ไม่ได้สิ้นสุดลง เพราะมัน
เป็นเรื่องที่แก้ไขกันแทบไม่ได้แล้ว นาน ๆ เข้า บุคคลที่มีจิตใจแห่งความเป็นผู้หญิงที่มาปรากฏในร่าง ผู้ชายก็
สามารถทนแรงบีบคั้นจากใจตนเอง และสังคมได้ จึงต้องมีการเปิดเผยตนเองและกระทำตามที่ใจปรารถนา ซึ่งมีอยู่
๒ ประเภท คือ ชายที่ใจเป็นหญิงแต่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเพศ และชายที่ใจเป็นหญิงและมีการเปลี่ยนแปลงเพศ ทั้ง

¹⁸ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕, (กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๘), หน้า ๔๙๗, ๕๖๐.

¹⁹ ปิ่น มุกกันต์, ประมวลศัพท์ศาสนา, (กรุงเทพฯ : อมรรการพิมพ์, ๒๕๒๗), หน้า ๔๔๗.

²⁰ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕, หน้า ๖๐๕.

²¹ พระมหาศกรินทร์ ยสวตฺตโม, บาลีไวยากรณ์, (กรุงเทพฯ: เลียงเชียงจงเจริญ, ๒๕๑๕), หน้า ๑๑.

²² สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส, วินัยมุข เล่ม ๓, (กรุงเทพฯ: มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๙๗.

สองประเภทนี้มีความผิดปกติทางด้านจิตใจ อารมณ์ อย่างที่คนธรรมดาไม่มี หรือมีแต่ไม่พัฒนาไปไกลเท่าบุคคลประเภทนี้ทำกัน ก่อนอื่นอยากให้พิจารณาข้อความที่เป็นข่าวดังนี้

“น้องพิมพ์” ปิยธิดา สกุลไทย นักศึกษาระดับปวส. พิชิตตำแหน่ง “มิสทิฟฟานี ยูนิเวิร์ส ๒๐๐๑” สาวประเภทสองที่สวยงามที่สุดในประเทศไทย ด้วยส่วนสัดที่หญิงแท้จะต้องอายุ ๓๕-๒๔-๓๖ ได้รับเลือกเป็นตัวแทนสาวประเภทสอง เข้าประกวดมิสควีน ออฟ เดอะ ยูนิเวิร์ส ๒๐๐๑ ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เผยแปลงโฉมเป็นหญิงไปหมดทั้งร่าง และยังมีชายในดวงใจแล้ว ... การประกวดมิสทิฟฟานีในครั้งนี้มีบุคคลในวงการบันเทิงเข้าร่วมงานอย่างคับคั่ง ... โดยมีการถ่ายทอดสดทางไอทีวี จากสาวงามประเภทสองกว่า ๕๑ คน คัดให้เหลือ ๑๒ คน โดยปี รศ.ดร. เสรี วงษ์มณฑา เป็นประธาน และรอบสุดท้ายได้สาวงาม ๓ คน คือ รองอันดับ ๒ คือ นายอนันต์ชัย น้ำจันทร์ หรือ ปฐมพร ธนพัฒน์ รองอันดับ ๑ คือ นายจิรศักดิ์ ลิทธิโยธา หรือ พรพนิด ลิทธิโยธา ส่วนอันดับ ๑ คือ นายกันต์ รุ่งเช้า หรือ ปิยธิดา สกุลไทย ... น.ส. อลิสา พันธศักดิ์ กรรมการ บริษัท ทิฟฟานีโชว์ กล่าวว่า บริษัทได้จัดประกวดมาเป็นเวลา ๓ ปี แล้ว ได้รับความนิยมและความ สำเร็จอย่างงดงาม สามารถสร้างชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศ...เคยไปประกวดที่อเมริกาได้รับรางวัลชุดประจำชาติยอดเยี่ยม แสดงถึงวัฒนธรรมไทยที่ดีงาม ... การจัดครั้งต่อไปก็ จะมีขึ้นอีกเพื่อเป็นการแสดงออกของสาวประเภทสองในทางสร้างสรรค์และช่วยเหลือสังคม²³

นิทัศน์ ดุลยธำรงกิจ แคลตติงไคเร็กเตอร์โฆษณาชื่อดัง เผยว่า “ ผมรู้สึกว่าเป็นเด็กที่ เรียบร้อย เนื่องจากทางบ้านปิดกั้นสังคมมาก ตีกรอบทุกอย่าง ความเป็นเกย์ที่มีก็พลอยถูกปิดไป ด้วย แต่เมื่อถึงขีดหนึ่ง ก็ต้องยอมรับความเป็นเกย์ และมั่นใจที่จะแสดงออกให้สังคมเห็นว่า เป็น เกย์ แต่กระนั้น ก็ต้องชดเชยด้วยความตั้งใจจะทำสิ่งที่ดี ๆ ให้แก่สังคม... แต่ความเป็นเกย์ก็กระทบจิตใจของแม่อย่างรุนแรง นิทัศน์เล่าว่า แม่เสียใจมาก แม่พยายามคิดว่าลูกชายป่วย แม่หวังเสมอ ว่าลูกชายจะหายขาดจากการเป็น เกย์ได้สักวัน แต่นิทัศน์รู้ตัวดี ไม่มีวันนั้น... วันที่แม่รอคอย”²⁴

... เมื่อหญิงชายชอบพอกันและความชอบพอกันนั้นลงท้ายด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ทุกคนคิดว่าเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อฉันชอบพอกับเพื่อนผู้ชายบางคนและลงท้ายด้วย การมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน สังคมกลับเห็นว่าเป็นเรื่องอูบาทว์บัดสี ศาสนาที่ฉันนับถืออยู่ถึง กับบันทึกเอาไว้เลยว่าสิ่งนี้เป็นบาปร้าย เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่ง หลายคนอาจคิดว่าค่านิยมของสังคมที่สวนทางกับวิถีชีวิตของเขาไม่เป็นปัญหาสำหรับเขาเลย เขาไม่สนใจมันซะอย่างทุกอย่างก็จบ เมื่อฉันอยู่รวมกันกับเพื่อน ๆ ฉันไม่สนใจค่านิยมของสังคมและสายตาของผู้คนที่มอง มายังเราอย่างรังเกียจเดียดฉันท์ แต่เมื่อฉันอยู่คนเดียว เจ็บ ๆ ฉันจึงรู้ว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะสลัดภาพสายตาของสังคมที่จ้องมองมายังเราเสมือนตัวประหลาดได้... สิ่งนี้ช่างโหดร้ายเหลือเกิน... ทำไมสังคมจึงโหดร้ายและเลือดเย็นกับคนอย่างเราเพียงขนาดนี้ ... เพียงเพราะว่าฉันเกิดมาผิดปกติและความผิดปกตินี้ก็อาจเกิดกับใครก็ได้ ลูกคุณ..ญาติคุณ..หลานคุณ..ทำไมคนเราจึงต้องรับผิดชอบความผิดพลาดทางธรรมชาติที่ตนเองไม่ได้สร้างขึ้น.. ทำไมสังคมจึงไม่มีความเมตตาและขันติธรรมพอที่จะยอมรับพวกผิดเพี้ยนเหล่านี้คือเพศที่สามที่มีวัฒนธรรมรสนิยม ธรรมชาติของ

²³ “น้องพิมพ์ พิชิตมิสทิฟฟานี” ไทยรัฐ, (๓ เมษายน ๒๕๕๖), หน้า ๑๑.

²⁴ “ชีวิตเศร้าของชาวเกย์” ไทยรัฐ, (๓ เมษายน ๒๕๕๖), หน้า ๕.

ตนเองแยกออกไปต่างหากจากสองเพศที่มีอยู่ก่อน.. เราอยากจะขอเป็นคนปกติบ้างจะได้ไหม”²⁵

ตัวอย่างที่ยกมานั้น พอจะชี้ให้เห็นถึงความผิดปกติของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมากับคนบางคน ที่มีผลกระทบต่อนตนเองและสังคม ตลอดถึงหน้าที่การงานด้วย ปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศนี้มีสาเหตุหลายประการ เช่น การที่พ่อแม่บีบบังคับให้แสดงออกถึงความเป็นชายมากเกินไป กรรมพันธุ์ สิ่งแวดล้อม อำนวยมีการคลุกคลีกับเพศตรงกันข้ามมากเกินไป ออกจากเพศตรงกันข้าม สื่อทางสังคมกระตุ้นให้เห็นว่าเกย์หรือ ประเทือง หรือ ตืด หรือกะเทย เป็นเรื่องปกติ ซึ่งมีมากในทีวี ให้บุคคลเหล่านี้มีบทบาทมีความสำคัญในวงการต่าง ๆ เช่น วงการบันเทิง วงการตลก วงการการศึกษา มากยิ่งขึ้นทำให้เกิดการเลียนแบบ ในที่สุดก็กลายเป็นเกย์จริง ๆ และเห็นว่าเรื่องเหล่านี้ไม่น่าจะผิดเพราะเป็นสิทธิเสรีภาพที่จะแสดงออกได้

ปัญหาของชาวเกย์หรือบุคคลที่มีปัญหาเรื่องเพศนี้ สังคมไทยก็ยังให้การยอมรับไม่ได้ ยังคิดว่า เรื่องไม่เหมาะสมในการทำงานบางอย่าง “ ปรกรณ์ พิมพทนต์ เป็นเกย์โดยกำเนิด ซึ่งเกิดมาจากยีนส์ ช่วงวัย ๑๗ ปี ปรกรณ์ เข้าทำงานเป็นหัวหน้าคนงาน มีลูกน้องเป็นชายล้วน ๆ แต่เมื่อระบายความรู้สึกที่เป็นเกย์ออกมา ด้วยการตั้งคณะคาบาเร่ต์โชว์ ก็มีผลกระทบตามมา ในที่สุดปรกรณ์ก็ต้องออกจากงาน เหตุผล... คนในที่ทำงานรับไม่ได้”²⁶

ตัวอย่างล่าสุด สะท้อนการมองข้ามเพศที่ ๓ เกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้ กรณีช่างผมคนดังวงการไฮโซ ชื่อ สมศักดิ์ ชลาชล ถูกปฏิเสธการทำประกันสุขภาพจากบริษัทประกันชั้นนำ ในทัศนะของสมศักดิ์ เขามองว่าเป็นการดูถูกหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างยิ่ง ไม่น่าให้อภัย “ผมลุกขึ้นมาพูดในเรื่องนี้ ... เพราะคิดว่าเราเป็นคนเปิดเผย เป็นเกย์แล้วมันผิดตรงไหน ผมทำประกันมา ๒๐ ปี แล้วไม่ใช่เพิ่งมาทำ... หากผมเร่งทำ ก็น่าสงสัย แต่นี่ผมทำ... เพราะกิจการผมดีขึ้น การเงินผมดีขึ้น ผมก็อยากให้ชีวิตผมได้รับการคุ้มครองที่ดี ได้รับการดูแลสุขภาพที่ดี ... ผมมารู้ภายหลังว่า พวกนี้หากลูกค้าเป็นเกย์ จะไม่รับทำประกัน ผมมาดูข้อไหนห้ามเอาไว้ก็ไม่มี ทำกับผมอย่างนี้ต้องตอบผมให้ได้ เพราะอะไรบริษัทประกันภัยต้องอธิบาย ไม่ใช่มาพูดคลุมเครือ”²⁷ รัฐมนตรีศึกษาให้สัมภาษณ์กรณีมหาวิทยาลัยราชภัฏมโนนโยบายไม่รับนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ดังนี้

นักข่าว : เมื่อวานนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏสามแห่งจัดแถลงข่าวแก่สื่อมวลชนว่าจะไม่รับบุคคลผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาเป็นนักศึกษา ไม่ทราบว่าคุณคิดอย่างไร

รมต. : ผมเห็นด้วยครับ เรื่องนี้เราย่อหย่อนกันมานาน

นักข่าว : หมายความว่าอย่างไรครับ ที่ว่าเห็นด้วย

รมต. : ประการแรกเราต้องเข้าใจว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเป็นสถาบันหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่ผลิตครู ประการที่สอง เราต้องยอมรับว่าความเป็นครูในสังคมไทยมีความหมาย ครูมีสถานภาพเป็นปูชนียบุคคล เป็นแบบอย่างที่เราควรจะเป็นของเยาวชน ถ้าครูกลายเป็นพวกรักร่วมเพศ ลองคิดดูก็แล้วกันว่า สังคมเราจะเป็นอย่างไร²⁸

ดังนั้น ปัญหาที่กระทบมากที่สุดคือ ด้านการงาน ที่สังคมไทยยังไม่ให้การยอมรับเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่บุคคลเพศที่ ๓ พยายามสร้างชื่อเสียงและผลงานออกมามากมายเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม สื่อที่มีอิทธิพลมากเป็นอันดับหนึ่งคือ ทีวี ที่พยายามให้บุคคลเพศที่ ๓ เข้ามามีบทบาทในรายการต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะเรื่อง

²⁵ สมภาร พรหมทา, *ชีวิตกับความขัดแย้งปัญหาจริยธรรมในชีวิตประจำวัน*, (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑), หน้า ๓.

²⁶ “ชีวิตเศร้าของชาวเกย์” *ไทยรัฐ*, หน้า ๕.

²⁷ “ชีวิตเศร้าของชาวเกย์” *ไทยรัฐ*, หน้า ๕.

²⁸ สมภาร พรหมทา, *ชีวิตกับความขัดแย้งปัญหาจริยธรรมในชีวิตประจำวัน*, หน้า ๕.

ของวงการตลก ทั้ง ๆ ที่คนแสดงตลกไม่ได้เป็นกะเทย แต่แสดงอาการล้อเลียนบุคคลเหล่านั้น ช่วง แรก ๆ ก็คล้าย จะเป็นการดูถูก แต่พอนาน ๆ เข้ากลายเป็นเรื่องสนุกสนานและเห็นเป็นเรื่องปกติไป เด็ก ๆ หรือ แม่แต่ผู้ใหญ่ก็ เกิดการเลียนแบบอาการของพวกเขา หากจะมองดูแล้วก็ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะให้สังคมยอมรับกะเทยในเรื่องความ สนุกสนาน ชาวกะเทยทั้งหลายจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ภาษา กิริยาอาการของพวกเขา ได้รับการถ่ายทอดไปสู่ สังคมอย่างกว้างขวาง ถือว่าเป็นนิมิตหมายอันดีที่สังคมได้นำวัฒนธรรมของกะเทยไปใช้มากขึ้น

ปัญหาที่เกิดขึ้นแก่บุคคลเหล่านี้มีมากมาย เป็นต้นว่า ด้านการงาน อาชีพ สังคมให้การยอมรับน้อย บาง หน่วยงานปฏิเสธพวกนี้เข้าทำงาน เช่น การเป็นทหาร ตำรวจ ส่วนหน่วยงานเป็นจำนวนมากก็ยังแบ่งรับ แบ่งสู้ใน การให้การยอมรับเข้าทำงาน เช่น เป็นหมอ พยาบาล ครู พนักงานต้อนรับในโรงแรม ทำงานเสริม เป็นไกด์ เป็นดารา เป็นตลก ฯลฯ บางหน่วยงานก็ให้เกียรติ บางหน่วยงานก็ไม่ต้อนรับก็มี ดังตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น สิ่ง เหล่านี้คนที่มีความผิดปกติทางเพศต้องการให้สังคมยอมรับมากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ในทุก ๆ วงการ เพราะพวกเขา คิดว่า เขาก็คือคน มีความรู้สึกไม่ต่างกันในความเป็นคน ที่แปลกไปเป็นเพียงส่วนน้อย ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ กระทบสังคมมากนัก และการเป็นกะเทยหรือการผิดปกติทางเพศนั้นไม่ทำให้สังคมต้องเดือดร้อนอะไร

ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งแก่บุคคลเพศที่ ๓ และการงานที่บุคคลเหล่านี้เข้าไปเกี่ยวข้องล้วนเป็นปัญหาที่ยังแก้ไข ไม่ตกในปัจจุบัน เช่น นโยบายไม่รับตัดเข้าศึกษาในบางสถาบัน ซึ่งพวกเขาก็พยายามเรียกร้องสิทธิของ ความเป็นคน (ไม่ใช่กะเทย) ตามกฎหมาย อะไรคือ ความรังเกียจที่สังคมนำมามอบให้ คำตอบก็คือ ความเป็นคนไม่ปกติเหมือน คนสามัญทั่วไปนั่นเองคือ ความประหลาดในทัศนะของคนทั่วไป ซึ่งส่วนมากเป็นคนที่มี ความเป็นปกติ ก็ เหมือนกับคนบ้ากับคนไม่เป็นบ้า ทำไมคนเป็นบ้าไปเสียจริต คนธรรมดาสามัญรับไม่ได้ ไม่อยากคบค้าสมาคม ไม่ อยากรับเข้าทำงาน ก็เพราะความเป็นบ้าของเขานั้นเองทำให้คนอื่นไม่อยากคบด้วย แต่กรณีคนบ้า ต่างจากคน ประเภทที่ ๓ เพราะคนประเภทที่ ๓ เขาไม่ได้เป็นบ้า เขามีสติ มีความสมบูรณ์อย่างที่มีมนุษย์มีกัน มีความสามารถ (ความสามารถบางอย่างมีมากกว่าด้วยซ้ำ) ปัญหาเรื่องนี้จะต้องได้รับการแก้ไข เป็นเรื่อง ๆ ไป โดยจัดหาแหล่งงาน ให้คนประเภทนี้ทำเป็นงานเฉพาะ จำกัดอาชีพให้ชัดเจนลงไป ทำได้ไม่ได้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เช่น งานด้านการให้ การบริการ โรงแรม งานฝีมือ ฯลฯ แต่ที่มีปัญหามาก ๆ ก็คือ งานต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้จัดมาให้คนประเภทนี้ทำเป็น การเฉพาะ

๓.๓.๒ สิทธิเสรีภาพของบุคคลประเภทที่ ๓ ตามกฎหมาย

ก่อนอื่นเรามาดูกฎหมายรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ได้บัญญัติเอาไว้ใน หมวดว่าด้วย สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ตั้งแต่มาตรา ๒๖ - ๓๐ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๒๖ การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้

มาตรา ๒๗ สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัย ของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรง ในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง

มาตรา ๒๘ บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลอื่นไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา ๒๙ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่บังคับ

อำนาจบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ เพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้

มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันชายหญิง มีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้²⁹

ดังนั้น บรรดาผู้ผิดปกติทางเพศ ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านอาชีพ สิทธิเสรีภาพบางอย่าง จะมีสิทธิตามกฎหมายหรือไม่จึงเป็นหน้าที่ของนักกฎหมายที่จะต้องเข้าไปไขปัญหาดังกล่าว

ในทัศนะของผู้เขียน เห็นว่า การที่บริษัทหรือหน่วยงานของรัฐบางแห่งไม่รับคนประเภทที่ ๓ เข้าทำงานก็คงจะมีเหตุผลหลายประการ ซึ่งอาจจะเป็นความเหมาะสมในภาระงานนั้น ๆ หมายความว่า บุคคลดังกล่าวไม่เหมาะสมที่จะทำงานด้านนั้น ๆ แม้ว่าจะยืนยันว่าพวกเขาสามารถทำได้ก็ตาม เช่น การเป็นทหาร การเป็นตำรวจ การเป็นนักบวช (ซึ่งจะได้นำเสนอในเนื้อหาต่อไป) ถ้ารับบุคคลดังกล่าวเข้าไปทำงาน ภาพลักษณ์ จะออกมาในรูปใด คงจะเป็นเรื่องแปลกพิลึกทีเดียว

สิทธิและเสรีภาพที่พยายามเรียกร้องกันนั้น ต้องดูความเหมาะสมที่สังคมกำหนดเอาไว้ด้วยมาประกอบในการพิจารณา เช่น การยกกรณีเรื่องการกดขี่ทางเพศมาเป็นข้ออ้างของบริษัทต่าง ๆ ซึ่งเขาต้องการชายจริง หญิงแท้ หากเกิดมาในรูปไม่เป็นไปตามนั้น เขาก็คงรับไม่ได้ เพราะเขาถือว่า บุคคลที่ไม่ยอมรับธรรมชาติของตนเองที่ให้สร้สร้างกายมาแบบนั้น ก็คือคนที่ผิดปกติทางร่างกายและจิตใจ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องรับเข้ามาทำงาน

๓.๔ สาเหตุความผิดปกติทางเพศ

สาเหตุอันนำไปสู่ความผิดปกติทางเพศนั้น จัดออกเป็น ๒ ประเด็นใหญ่ ๆ คือ ๑) สาเหตุมาจาก ทางด้านยีนหรือพันธุกรรม ๒) สาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมกำหนดให้เป็นไป ซึ่งจะได้นำเสนอต่อไปตามลำดับ

๑) สาเหตุทางด้านยีนหรือพันธุกรรม

มนุษย์เรานั้นเกิดมาเพราะโครโมโซม X และ Y ของเพศชาย และโครโมโซม X ของเพศหญิง ผสมกันเข้าตามสัดส่วน ถ้าโครโมโซมเป็น XY ก็จะเป็นเพศชาย ถ้าโครโมโซมเป็น XX ก็จะเป็นเพศหญิง โครโมโซมเพศอะไร (Sex Chromosome) ทำให้คนที่เกิดมาถึงกลายเป็นตุ๊ด เป็นกะเทย บางคนบอกว่าเป็นเพราะกรรมพันธุ์ หรือเป็นเพราะมีโครโมโซมมากผิดปกติและเกิดความผิดปกติขึ้นมา ซึ่งยีนก็จะนำลักษณะผิดปกติดังกล่าวถ่ายทอดมาสู่ลูก ก็มีส่วนในการทำให้กลายเป็นความผิดปกติทางเพศได้ นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ชื่อ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เป็นคนหนึ่งเสนอแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีความผิดปกติ (Abnormality) โดยเขาเสนอว่า ความผิดปกติของมนุษย์เรานั้น เกิดมาจากแรงกดดันบีบคั้นที่ได้รับมาตั้งแต่วัยเด็กโดยเฉพาะความกดดันทางเพศ³⁰ อาจจะพิจารณาได้ในอีกแง่มุมหนึ่งคือ ความผิดปกติทางเพศอันเป็นความผิดปกติทางโครโมโซมและส่งผลนี้ผ่านยีนนั่นเอง และจะแสดงออกมาเมื่อมีปัจจัยแวดล้อมที่เหมาะสมให้เป็นเช่นนั้น เช่นเดียวกันคนที่ เป็นกะเทย ซึ่งบางครั้งเราไม่รู้มาก่อนด้วยซ้ำไป แต่พอมีปัจจัยส่งเสริมเท่านั้นเอง ก็กลายเป็นคนที่ผิดปกติทางเพศได้

นอกจากนั้น ฟรอยด์ ยังได้เสนอทฤษฎีที่ส่งเสริมทฤษฎีดังกล่าวโดยอาศัยแวดล้อมและการพัฒนาการ

²⁹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐. หน้า ๑๒-๑๓.

³⁰ คณาจารย์ ๔ สถาบัน, สรุปสถานการณ์ปัจจุบัน, (กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.,ม.ป.ป.), หน้า ๑๑.

ทางวัยและสังคมเป็นเหตุให้คนเรากลายเป็นคนที่ผิดปกติทางเพศได้ ซึ่งมีอยู่ ๕ ขั้นตอน และขั้นตอนที่เขาแสดงให้เห็นว่า เป็นช่วงสำคัญที่จะแสดงให้เราเห็นว่า เขาคนนั้นมีความผิดปกติทางเพศคือ วัยที่ต้องการแสวงหาความสุขจากแรงกระตุ้นทางเพศ นอกจากจะแสวงหาตามลักษณะทางธรรมชาติระหว่างชายและหญิงแล้ว ยังมีเด็กอีกพวกหนึ่ง ที่ไม่นิยมหรือต้องการเรื่องดังกล่าวจากบุคคลต่างเพศ แต่หากสนใจและต้องการจากบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น จึงเป็นที่มาของการกระทำที่ผิดธรรมชาติกลายเป็นการกระทำที่เบี่ยงเบนในเรื่องดังกล่าว บุคคลเหล่านี้ถูกเรียกว่า ทอม ดี ตู้ต³¹ ถึงอย่างไรก็ตาม ตามทฤษฎีของฟรอยด์นั้น จะปรากฏผลในระดับการพัฒนาการของมนุษย์แต่ละขั้นตอนของชีวิต ซึ่งก็ต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง ลักษณะที่ปกปิดบางอย่างจึงจะแสดงออกมาให้ปรากฏชัด ถึงตอนนั้นเราจึงจะรู้ว่า เขามีความผิดปกติด้านใดบ้าง ส่วนที่สำคัญอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่มีอยู่ในตัวมนุษย์นั้นคือ ยีน ซึ่งได้รับถ่ายทอดมาจากความผิดปกติของโครโมโซมที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งปกติมนุษย์เรานั้น มีโครโมโซมเพศชายอยู่ ๒๓ คู่ ส่วนเพศหญิงก็มีอยู่ ๒๓ คู่ เท่ากัน เมื่อผสมกันก็ จะได้ ๔๖ คู่ ถือว่าเป็นเรื่องปกติ

ส่วนความผิดปกติทางโครโมโซมที่แสดงออกมาเกินความเป็นจริง สามารถก่อให้เกิดความผิดปกติได้เสมอ เช่น หญิงมีโครโมโซม ๒๒ + XX ฝ่ายชายมีโครโมโซม ๒๒ + Y รวมกันเป็น ๔๔ + XXY ก็จะมีโครโมโซม ๔๗ โครโมโซม ซึ่งก็เกินระดับปกติของโครโมโซมมนุษย์แล้ว ทำให้เกิดผลตามมามีความผิดปกติทางด้านร่างกายและจิตใจ ความผิดปกติในทฤษฎี Klinefeter 's Syndrome นี้ ลูกที่เกิดมาจะเป็นเด็กชาย มีอวัยวะเป็นเพศชาย แต่ไม่เจริญเติบโตเต็มที่ ไม่มีการสร้างอสุจิ ลักษณะท่าทางกิริยาอาการต่าง ๆ ออกไปทางผู้หญิง และพัฒนาการมาเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็กลายเป็นความผิดปกติทางเพศ ซึ่งเรียกบุคคลเหล่านี้ว่า กะเทยหรือ ตู้ต นั้นเอง³² ผู้เขียนจะขอยกตัวอย่างให้พิจารณาบางแง่มุมดังนี้

ที่หมู่บ้านผู้เขียน มีครอบครัวหนึ่งมีลูกอยู่หลายคน บิดาก็เป็นคนปกติ ส่วนมารดาก็เป็นคนปกติดี ทุกประการ คนที่ต้องการอยากจะเป็นหญิงคือลูกชายคนสุดท้ายที่ตนเอง เด็กคนนี้มีแววมมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว แก่ ชอบเอาผ้าถุงแม่มาห่มเสมอ ทั้งที่แม่เห็นและไม่เห็น การที่เด็กทำอย่างนั้น ถือว่าเป็นเรื่องปกติไม่มีการคิดอะไร มากมาย เป็นเรื่องของเด็ก ๆ เพราะบางที่เด็กผู้ชายก็เล่นเป็นแม่อีกมี เป็นยายก็มี จึงถือว่าการกระทำของเด็กนั้น เป็นเรื่องปกติ แต่ก็มีเสียงลือมาว่า “สงสัยลูกเอ็งจะเป็นตูดแน่ ๆ เลย เพราะชอบนุ่งผ้าถุงแม่” บิดามารดาได้ยินเข้า ก็เริ่มไม่พอใจคนที่กล่าวเช่นนั้น เพราะลูกชายไม่มีแววมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ไป นาน ๆ เข้าการละเล่นของเด็กคนนี้ก็เปลี่ยนไป พอเข้าเรียนได้ขึ้นถึง ป. ๓ เท่านั้นเอง แววมที่สื่อให้เห็นว่าเด็กมีพฤติกรรมแปลก ๆ ก็เริ่มชัดเจน เพราะเด็กคนนี้ชอบคบค้าสมาคมเฉพาะกับเด็กผู้หญิงเท่านั้น กิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน ก็อยากจะเล่นกีฬาของผู้หญิง เช่น บาสเกตบอล วอลเลย์บอล วิ่งผลัด หรือกองเชียร์ ที่แต่งตัวหลากหลายสี เขาไม่อยากจะเล่นกีฬาแบบเจ็บ ๆ เช่น ชกมวย ฟุตบอล ในแต่ละวันเขาจะหมกมุ่นคลุกคลีอยู่แต่กับผู้หญิงตลอดเวลา เวลาไปเที่ยวงานต่าง ๆ ก็จะไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิง จนเด็กเขารู้กันทั่วไปว่า คนนี้เป็นตูดแล้ว เพราะกิริยาอาการ การพูดจา นิสัยท่าทาง โนม์เอียงไปในทางผู้หญิง

เวลามีงานวัด ก็จะฝึกรำเป็นประจำ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีผู้ชายเข้าร่วมสักคนเดียว สภาพแวดล้อมที่จะส่งเสริมก็ไม่มี ในที่สุดเขาก็กลายเป็นคนที่ผิดปกติทางเพศไปจริง สร้างความปวดร้าวใจให้ผู้ปกครองเป็นอย่างมาก เพราะบิดามารดาหวังเอาไว้วางใจอยากจะได้หน้าลูกสะใภ้ในอนาคต ก็หมดโอกาสเสียแล้ว กรณีแรกนี้เป็นเรื่องการ ปกติทางเพศแบบเปิดเผย ไม่ซ่อนเร้นเรียกว่า “พวกสว่างจิต ”

³¹ ศรีเรือน แก้วกังวาน, จิตวิทยาพัฒนาการ, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญผล, ๒๕๓๐), หน้า ๓๗.

³² สุชา จันทน์อม, จิตวิทยาพัฒนาการ, (กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๖), หน้า ๖๒.

กรณีที่สอง เป็นพวกผิดปกติทางเพศ ที่ปิดบังซ่อนเร้นคนอื่น ๆ ที่เขาไม่ต้องการให้รู้ในช่วงเวลา ใดเวลาหนึ่ง แต่เมื่อถึงโอกาสอันเหมาะสมเขาถึงจะเปิดเผยตนเองออกมาให้คนอื่นรู้ เรียกว่า “ พวกแอบจิต ”

ในช่วงที่ผู้เขียนเรียนหนังสืออยู่ที่มหาวิทยาลัย เริ่มตั้งแต่ปีที่ ๑ จนถึงปีที่ ๔ ซึ่งในเทอมสุดท้ายของภาคการศึกษา ในระยะนั้นผู้เขียนมีเพื่อนอยู่มากมาย แต่มีอยู่คนหนึ่งที่มีความคุ้นเคยเป็นพิเศษ เพราะนอกจากจะศึกษาอยู่ห้องเรียนเดียวกันแล้ว ยังเป็นคนทางภาคอีสานด้วยกันจึงมีความสนิทสนมพอสมควร ตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่จนถึงปีที่ ๔ เทอมสุดท้าย หลังจากสอบเสร็จแล้ว ก่อนปิดภาคการศึกษานิสิตทุกคนต้องเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเป็นเวลา ๑๐ วัน ที่จังหวัดนครปฐม ช่วงนี้เองที่ทำให้ผู้เขียนหุดาสว่างทันที เพราะเพิ่งมารู้ว่า ถูกเพื่อนปกปิดกิริยาอาการที่แท้จริงเอาไว้ เพื่อนคนนี้ก็แสดงอาการเหมือนผู้ชายทั่วไปพูดจาทุกอย่างต่อหน้าเพื่อน ๆ ในห้องเรียนล้วนไม่มีที่ติเลย กิริยาอาการที่เพื่อนปกปิดเอาไว้ก็เผยออกมาให้ประจักษ์ ผู้เขียนถึงรู้ว่า เพื่อนคนนี้เป็นตุ๊ด

ความจริงที่เขาปกปิดมานานมากก็เปิดเผยเอาตอนนี้เอง มันคงจะอดทนต่อไปไม่ไหว เพราะถูกกดดันมานาน การแสดงอาการที่แท้จริงออกมาให้สังคมรับรู้ทำให้เขาสบายใจที่สุด ทำให้เขาพบความเป็นจริงของ ตนเองเสียที่ สาเหตุการเปิดเผยออกมาก็คือ การพบเพื่อน ๆ ที่มีความผิดปกติทางเพศที่มาจากจังหวัดหนึ่งทางภาคเหนือที่เข้ามาร่วมอบรมเหมือนกัน พอพบกันไม่มีใครจะต้องปกปิดอีกแล้ว ผู้เขียนไม่อยากจะเชื่อเลยใน ช่วง ๔ ปีที่ผ่านมาเพื่อนคนนี้ช่างปกปิดความจริงของตนเองเอาไว้เป็นอย่างดีในที่สุดความจริงก็ปรากฏออกมา ปัจจุบันนี้เพื่อนคนนี้ก็ยังคงยลยลอยู่ และกิริยาอาการก็ไม่จำเป็นต้องปกปิดอีกต่อไป

ที่น่าเสอมนั้น เป็นความผิดปกติทางเพศที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งยากต่อการแก้ไข ซึ่งมีทั้งประเภท แอบจิต และประเภทสว่างจิต อาจจะมี ความผิดปกติทางยีนหรืออะไรบางอย่างที่มีผลต่อพฤติกรรม

๒) สาเหตุมาจากแวดล้อมทางสังคม

สื่อต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้มีส่วนอย่างมากในการกระตุ้นให้เกิดความผิดปกติทางเพศที่มี ผลค่อนข้างมากทีเดียว ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ยีนซึ่งเก็บลักษณะความผิดปกติเอาไว้แล้ว สามารถแสดงออกมาทันที ซึ่งอาจปฏิเสธได้ยากว่าไม่มีผลต่อพฤติกรรมดังกล่าว สื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านทีวี หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ ที่นำเสนอภาพของบุคคลที่มีความผิดปกติทางเพศต่อสาธารณชน อยู่ทุกวัน ซึ่งถ้าเราสังเกตให้ดีจะเห็นเรื่องที่ถูกกล่าวมานั้น มีอยู่ทุกวันทีเดียว ยิ่งทุกวันนี้สื่อต่าง ๆ มีผลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก ทุกคนอาศัยสื่อเป็นปัจจัยหนุนในการทำงาน จึงหลีกเลี่ยงการเห็นภาพในเรื่องดังกล่าวไม่ได้ โดยเฉพาะสื่อที่ดีที่สุดก็คือมนุษย์นั่นเอง

ในช่วงที่ผู้เขียนบวชเป็นสามเณรได้สอบถามกะเทยคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนชายชั้น ม. ๓ ว่า ทำไมถึงต้องเป็นกะเทย เขาตอบว่าแวดล้อมคือแรงบันดาลใจ เขาเล่าว่า เขาเป็นเด็กบ้านนอกเข้ามาเรียนหนังสือในตัวเมืองโดยเช่าบ้านอยู่ ที่บ้านเขานี้เองก็มีเพื่อน ๆ มาเช่ากันอยู่ประมาณ ๕- ๖ คน ส่วนมากเป็นพวกกะเทย นอกนั้นก็เป็นผู้หญิง การได้ใกล้ชิดกันทุกวัน มีกิจกรรมต่าง ๆ ก็ช่วยกันทำ เขาบอกว่าช่วงแรก ๆ ก็รู้สึกรังเกียจพวกนี้มากพอสมควร คิดไปว่า ทำไมพวกนี้จึงต้องเป็นกะเทย ไม่เห็นว่ามันดีตรงไหน ยังถูกคนดูถูกอีกด้วย นาน ๆ เข้าการได้ศึกษาชีวิต อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ๆ ของคนเหล่านั้น ทำให้เขามีจิตใจค่อยตามมากยิ่งขึ้น เมื่อไปเที่ยวก็จะไปกันเป็นกลุ่ม ๆ ทำให้คนอื่นหาว่าเขาเป็นกะเทยตามไปด้วย นาน ๆ ก็เป็นจริง ๆ การแสดงออกทางกิริยาอาการ การพูดจา การเลียนแบบก็เกิดขึ้นมา ในที่สุดเขาก็เข้ากันได้ดีกับกะเทยและกลายเป็นคนที่ผิดปกติทางเพศในที่สุด ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจมาแต่แรก ข้าพเจ้าถามเขาไปว่า ทำไมไม่เลิกเสียละ เขาบอกว่า สงสารพรรคพวกบ้าง สนุกดีบ้าง ประชดชีวิตบ้าง มีวิถีชีวิตที่คนปกติเลียนแบบไม่ได้บ้าง ข้าพเจ้าถามว่า พ่อแม่รู้หรือยังว่า

เป็นอย่างนี้ เขาบอกว่าช่วงแรกก็ปกปิดพอสมควร ต่อมาทนแรงกดดันจากความต้องการแสดงออกไม่ไหว เพื่อน
กะเทยไปเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ ก็เลยเปิดเผยตนเองให้สังคมรับรู้ จะได้สบายใจ พ่อแม่ก็ทำใจลำบากอยู่ ส่วนที่
น้องยอมรับไม่ได้ ถึงขนาดตัดขาดจากความเป็นพี่น้องเลยทีเดียว

ดังนั้น สังคมแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการเกิดการเบี่ยงเบนด้านนี้มากพอสมควร ปัจจุบันนี้สังคมไทย เริ่ม
เห็นเรื่องนี้เป็นปกติไปเสียแล้ว ใครแสดงออกในด้านนี้บ่อย ๆ ทุกคนก็ต้องการอยากจะดู เพราะเป็นเรื่อง สนุกดี
โบราณถึงว่า ยิ่งดำ ก็ยิ่งยุ กะเทยเมื่อคนมาดูมาก ๆ ให้ความสนใจ เขาก็ยิ่งแสดงออกเพื่อให้สังคมยอมรับมาก
ยิ่งขึ้น เช่น การประกวดสาวประเภทสอง เป็นต้น

มีพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ตรัสว่า “ คบคนพาลพาลไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล การไม่
คบคนพาล ๑ การคบบัณฑิต ๑ การบูชาบุคคลที่ควรบูชา ๑ นี้เป็นอุดมมงคล”³³ หมายถึงว่า การที่เราคบคน
พาล เราก็อ้อมเป็นคนพาลไปด้วย การคบบัณฑิตเราก็กายเป็นบัณฑิตไปด้วยกัน ถ้าคบกับบุคคลที่ผิดปกติทาง
เพศ ในที่สุดก็อ้อมกลายเป็นคนเช่นนั้นเหมือนกัน ดังนั้น สาเหตุที่สำคัญจึงเกิดมาจากกรรมพันธุ์และสภาวะทาง
แวดล้อมเป็นปัจจัยหนุน

๓.๕ ทศนะของพระพุทธศาสนากับการผิดปกติทางเพศ

คนที่มีความผิดปกติทางเพศ ในทางพระพุทธศาสนาแบ่งออกดังนี้ คนลักเพศ คนเป็นบัณฑิตเขาก
คนมีสองเพศในคนเดียว (อุกโตพญชุนกะ) ก่อนที่เจาะลึกถึงความผิดปกติทางเพศเหล่านั้น ในทัศนะทาง
พระพุทธศาสนาได้ให้ข้อมูลในเรื่องความผิดปกติหรือไม่ว่า ต้นเหตุมาจากไหนกัน และทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้น พุทธ
ศาสนามีหลักความเชื่อชัดเจนว่า ทุกอย่างเกิดขึ้นมาซึ่งถือว่าเป็นผลที่ปรากฏอยู่นั้น ต้องมีสาเหตุ มีที่มาแน่นอน
สาเหตุดังกล่าวมีทั้งอดีตที่ส่งเสริม มีทั้งปัจจุบันที่กำลังเป็นไปโดยมีปัจจัยบางอย่างหนุนให้เป็นไป เช่น ด้าน
กรรมพันธุ์และปัจจัยแวดล้อม โดยเฉพาะด้านปัจจัยแวดล้อมนั้น มีความเป็นไปได้สูงมาก และเป็นที่สามารถพิสูจน์
ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ได้ ส่วนที่เป็นปัญหาอยู่คือ ด้านพันธุกรรม ซึ่งวงการวิทยาศาสตร์เชื่อว่า เกิดมาจากความ
ผิดปกติทางด้านโครโมโซม ที่นักวิทยาศาสตร์กล่าวเช่นนี้ ก็มีจริง เพราะอะไร ถ้ามีโครโมโซมมากกว่าปกติ เช่น
มีโครโมโซม XXY ก็เป็นแรงผลักดันให้เกิดความผิดปกติของเพศชาย ทำให้อาการทางเพศและจิตใจของคนนั้นผิด
แปลกไป

เรื่องอย่างนี้มีความเป็นได้มาก เพราะมีบางอย่างที่ดูจะสลับซับซ้อนมากจนต้องใช้เวลาศึกษามาก บ้าง
น้อยบางหรือบางครั้งอาจจะตลอดชีวิต เช่น วัวมีสองหัว หมูมี ๕ ขา เด็กฝาแฝด เด็กเกิดมาไม่มีรูทวาร เป็นต้น
เรื่องราวเหล่านี้มีปรากฏเป็นข่าวอยู่เสมอ นี่คือ ความผิดปกติที่เกิดมาจากโครงสร้างภายใน ไม่ใช่ปัจจัยภายนอก

พระพุทธศาสนาถือว่า ทุกอย่างมีสาเหตุ มีผลเป็นของคู่กันตลอดมา ผลทุกอย่างเกิดมาจากเหตุ และผลก็
คือ การกระทำของมนุษย์นั่นเอง และผลก็คือ ส่วนที่เป็นผลของเหตุ พุทธศาสนาจึงถือว่า การกระทำ หรือกรรม
นั่นเองเป็นสาเหตุทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม ล้วนเกิดมาจากการกระทำทั้งนั้น
ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจก่อนว่า การกระทำนี้มีทั้งส่วนที่เป็นอดีตและปัจจุบันอาศัยซึ่งกัน การจะบอกว่าที่เป็น
เช่นนี้เพราะการกระทำในปัจจุบันทั้งสิ้นเป็นเหตุก็ได้ มันต้องมีส่วนของอดีตมาเป็นปัจจัยหนุนอยู่ดี ซึ่งก็คือ กรรม
๑๒ นั่นเอง (รายละเอียดจะไม่นำมากล่าวในที่นี้ ผู้สนใจควรอ่าน กรรมนี้มีผล หรือกฎแห่งกรรม ของพระราชวิ

³³ พ.ธ. ๒๕/๓๑๘/๓๒๓.

สุทธินิยามมงคล (หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน สิงห์บุรีและกรรมที่ปณี ของพระพรหมโมลี วัดยานนาวา) ที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องปัจจุบันนั้น อาจจะเป็นเพราะว่า เรื่องของอดีตไม่สามารถมองเห็นได้ เป็นนามธรรม ยากต่อการนำมาพิสูจน์ จึงอาจจะพูดได้ไม่เต็มที่ว่ามีการดีหรือชั่วในอดีตมาหนุนให้เป็นไป เรื่องกรรมถือว่าเป็นคำสอนที่สำคัญที่พุทธศาสนายอมรับและนำมาประกาศให้ชาวโลกรับรู้ และกรรมนี้เองคือสาเหตุแห่งการเสวยผลต่าง ๆ นานาของมนุษย์ดังพุทธพจน์ที่ว่า

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ ให้เลวและประณีตได้ ๆ

ดูกรมาณพ ด้วยประการฉะนี้แล ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีอายุสั้น ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีอายุสั้น ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีอายุยืน ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีอายุยืน ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีโรคมาก ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีโรคน้อย ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีโรคน้อย ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีโรคน้อย ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีผิวพรรณทราม ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีผิวพรรณทราม ปฏิบัติเป็นไปเพื่อเป็นผู้นำเลื่อมใส ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนน่าเลื่อมใส ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีศักดาน้อย ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีศักดาน้อย ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีศักดามาก ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีศักดามาก ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีโรคะน้อย ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีโรคะน้อย ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีโรคะมาก ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีโรคะมาก ปฏิบัติเป็นไปเพื่อเกิดในสกุลต่ำ ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนเกิดในสกุลต่ำ ปฏิบัติเป็นไปเพื่อเกิดในสกุลสูง ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนเกิดในสกุลสูง ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีปัญญาทราม ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีปัญญาทราม ปฏิบัติเป็นไปเพื่อมีปัญญามาก ย่อมนำเข้าไปสู่ความเป็นคนมีปัญญามาก ดูกรมาณพ สัตว์ทั้งหลาย มีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ ให้เลวและประณีต ๆ³⁴

บุคคลที่เป็นกะเทยก็ดี หรือที่ผู้ชายต้องการเป็นหญิงหรือผู้หญิงต้องการเป็นชายก็ดี ล้วนมีกรรมเป็นตัวกำหนดให้เป็นไปเช่นนั้น ถ้ามว่า บุคคลที่เป็นเช่นนั้น พวกเขาได้ทำกรรมอะไรเอาไว้หรือ ก่อนที่จะตอบ คำถามนี้ จะขอยกพุทธพจน์มาให้พิจารณา ดังนี้

พระสมณโคดม เว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่น อย่างที่สมณ พราหมณ์ ผู้เจริญบางจำพวกฉัน โภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่น การทำกะเทยให้กลับเป็นชาย และทำชายให้กลายเป็นกะเทย³⁵

พุทธพจน์ข้างบนนี้ เป็นการชี้ให้เห็นมุมมองเกี่ยวกับกะเทยเป็นอย่างดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กะเทยนั้นมีมานานแล้ว เพราะพวกเขาก็คือคนเรานี่เอง เป็นมนุษย์ จะแตกต่างกันก็พฤติกรรมที่ผิดปกติเท่านั้นเอง ในเมื่อกะเทยมีมานานตั้งแต่มนุษย์อุบัติขึ้นมาในโลกนี้ ในสมัยนั้นการที่จะมีคนถามว่า ทำไมเขาต้องเป็นกะเทยด้วย นักปราชญ์ทั้งหลายในยุคนั้น ก็คงไม่สามารถจะหาคำตอบเหมือนปัจจุบันนี้ได้ว่า ที่เขาเป็นเช่นนั้นเพราะยีนของเขาผิดปกติ ซึ่งพิสูจน์เรื่องความผิดปกติของเขาได้ด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น นักปราชญ์ในยุคนั้น

³⁴ ม.อ. ๑๔/๕๑๘,๕๖๖/๓๔๖.

³⁵ ท.ส. ๖/๒๕/๑๒.

ซึ่งเน้นความเชื่อและหลักธรรมทางศาสนาเป็นใหญ่ ก็คงจะตอบตามหลักการทางศาสนา นั่นก็คือ พุทธศาสนาก็จะบอกว่า เป็นเรื่องของกรรมคือการกระทำ ไม่ว่าจะมาเป็นมาแต่กำเนิดหรือเปลี่ยนแปลงในภายหลัง ก็ล้วนเป็นผลอันเกิดมาจากการกระทำทั้งสิ้น (คำว่า กรรม พุทธศาสนาหมายถึงการกระทำทุกชนิดที่เป็นพฤติกรรมของมนุษย์)

การที่จะบอกว่าเป็นกรรมในอดีตทำให้คนนี้เป็นกะเทย ก็คงจะดูเหมือนจะมีน้ำหนักน้อยในยุคปัจจุบัน เพราะสมัยนี้เน้นไปที่แวดล้อมเป็นสำคัญ เช่น ข้าราชการในสมัยกษัตริย์จีนปกครองประเทศ บุคคลผู้จะได้ทำหน้าที่ใกล้ชิดฮ่องเต้ หรือไทเฮา ก็ต้องทำการตอนเสียก่อน หรือทำลายอวัยวะเพศของตนเอง ซึ่งเน้นผู้ชายเป็นสำคัญ (และปัญหากะเทยส่วนมากก็คือผู้ชายอยากเป็นผู้หญิง) เมื่อมีการทำลายเสร็จแล้ว ความประพฤติของคนนั้นก็เปลี่ยนแปลงไป ตามโครงสร้างภายใน การแต่งตัว การพูดจา กิริยาอาการก็ออกไปในทางผู้หญิง ซึ่งเราเรียกว่า “**ขันที**”

พุทธพจน์ที่ว่า “**ทำชายให้เป็นกะเทยและทำกะเทยให้เป็นชาย**” นั้น คำว่า กะเทย คือใคร ผู้เขียนสันนิษฐานว่า ทำชายให้เป็นกะเทยก็คือ แปลงเพศชายให้เป็นเพศหญิง ที่ว่า ทำกะเทยให้เป็นชายนั้น น่าจะหมายถึง การแปลงเพศหญิงให้กลายเป็นชาย แต่ทำไมจึงเรียกว่า กะเทย ประเด็นนี้น่าจะหมายถึง การแปลงไปเป็นผลอย่างหนึ่ง แต่ผลอันนั้นผิดไปจากธรรมชาติที่ควรจะเป็น จึงต้องใช้ศัพท์ที่เป็นกลาง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นชายหรือหญิงที่ไม่สมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจนั่นเอง การจะบอกว่าทำหญิงให้เป็นชาย หรือทำชายให้กลายเป็นหญิงนั้น ก็คงเป็นเรื่องยากมากที่จะกระทำให้สมบูรณ์เป็นชายจริงหญิงแท้ตามที่ต้องการได้ ทั้งร่างกายและจิตใจ

ดังนั้น การที่บุคคลเกิดมาแล้ว กลายเป็นกะเทยนั้น ในทางพุทธศาสนาจึงถือว่ามันเกิดมาจากการกรรม ของคน ๆ นั้น ซึ่งถ้าเน้นอดีตก็คือ กรรมเก่าที่เขาได้กระทำเอาไว้แล้วในชาติก่อน ปัญหาก็คือ กรรมอะไรเล่า ที่ทำให้มีผลเป็นกะเทย ก่อนอื่นผู้เขียนอยากให้พิจารณาประเด็นนี้ก่อน กะเทยเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทาง ด้านร่างกายและจิตใจ ร่างกายก็มีกิริยาอาการไม่เด่นชัด การพูดจา การแสดงออก น้ำเสียงไม่ชัดเจน และที่สำคัญมีความรักแบบหนุ่มสาว เฉพาะกับเพศเดียวกัน คือ เพศชายเท่านั้น ส่วนผู้หญิงก็คือเป็นแค่เพื่อนเท่านั้นเอง จิตใจรักใคร่แบบหนุ่มสาวที่ควรจะเป็นก็ไม่มี และที่สำคัญเมื่อมีความรักในเพศเดียวกัน ก็แสดงให้เห็นว่า เป็นบุคคลที่มีความอยาก ตัณหา หรือความใคร่มากเป็นพิเศษเหนือความอยาก ความใคร่ ตามปกติวิสัยของมนุษย์ เรียกทางภาษาศาสตร์ว่า เป็นคนมีราคะกล้า

การที่กะเทยเป็นคนมีราคะกล้าเช่นนี้ ก็โยงไปถึงที่มาซึ่งเน้นไปที่จิตใจของเขาว่า มีความเป็นมาอย่างไร ชาวพุทธเชื่อว่า คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์ได้ไม่ว่าหญิงหรือชาย ล้วนเป็นคนมีศีล ๕ อย่างบริบูรณ์ ศีล ๕ นี้เอง เป็นพลังเป็นอำนาจเป็นบุญที่ทำให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ส่วนลักษณะนิสัยใจคอ ก็เป็นลักษณะเฉพาะตัวของคนนั้น ๆ ต่างหาก ส่วนการให้เป็นมนุษย์นั้นคือได้รักษาศีล ๕ มาเป็นอย่างดี และกรรมอันเกิดมาจากการ รักษาศีล ๕ ไม่ได้ นั้น กลายเป็นเศษกรรมที่ตกทอดเป็นมรดกมาถึงตอนนี้ด้วย ถึงแม้ว่าจะได้เป็นมนุษย์แล้วก็ตาม ดังนั้น มนุษย์เราจึงเกิดมาแล้วมีปัญญา ความฉลาด ความเฉลียว ความยากจน ความร่ำรวย แตกต่างกันไป ด้วยแรงแห่งกรรมที่เคยกระทำเอาไว้ คนที่รักษาศีล ๕ ข้อที่ ๑ บริบูรณ์ดี เกิดมาชาตินี้ก็จะเป็นคนที่มีอายุยืน ไม่ตายโหง ส่วนคนที่รักษาไม่ดี ก็มีนัยตรงกันข้าม คนที่รักษาศีลข้อ ๒ เกิดมาแล้วก็จะเป็นคนไม่มีคนอื่นมาลักขโมยของต่าง ๆ แม้จะตกอยู่ในที่คนจะขโมยไปก็ไม่หาย ส่วนคนที่ไม่รักษาศีลข้อนี้ให้บริบูรณ์ก็จะมียัยตรงกันข้าม คนที่รักษาศีลข้อ ๓ บริบูรณ์ เกิดมา ก็จะเป็นคนมีความสุขในเรื่องเพศ หมายถึงว่า มีความเป็นชายจริงหญิงแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่กลายเป็นพันธุ์เป็นอย่าง

อื่น มีความรักใคร่ตามปกติวิสัยของมนุษย์ ครอบครัวมีความสุขในการครองเรือน ไม่มีปัญหาเรื่องชู้สาว หรือคนอื่น มาข่มเหงรังแกในเรื่องเกี่ยวกับเพศ คนที่รักษาศีลข้อ ๔ บริบูรณ์ดี ก็จะเป็นคนไม่ถูกคนอื่นหลอกหลวง ให้เสียคน เสียทรัพย์สินเงินทอง คนที่รักษาศีลข้อที่ ๕ บริบูรณ์ก็จะเป็นคนมีปัญญา เฉลียวฉลาด ไม่ขาดสติ รู้จักรับผิดชอบชีวิต เป็นต้น นอกจากนั้นก็มียศประกอบอีกมากมายที่กล่าวถึง เศษกรรมที่มนุษย์สมควรจะได้รับ

ดังนั้น การที่บุคคลเป็นกะเทยในทัศนะของผู้เขียน น่าจะมีสาเหตุมาจากการผิดศีลข้อที่ ๓ เมื่อเกิดมาในชาตินี้เศษกรรมนั้น ๆ ยังคงเหลือติดตามมาด้วย ทำให้ต้องรับใช้กรรมนั้น ๆ ต่อไป

๓.๖ คนลักเพศ

คนลักเพศ คือ คนที่มีการทำหรือปลอมแปลงปลอมให้ผิดไปจากเพศของตนเอง ในที่นี้หมายถึง การเปลี่ยนแปลงภายนอก เช่น คลุ่สัถ์ห่มผ้าแปลงเป็นพระภิกษุ เป็นต้น³⁶ ลักเพศ คือ แต่งตัวปลอมเพศ เช่น ไม่เป็นภิกษุ แต่แต่งห่มผ้าสีเหลือง แสดงตนว่าเป็นภิกษุ³⁷ หรือในความหมายที่ทราบกันก็คือ การปลอมแปลงตนเองจากสถานะเดิม กลายเป็นสถานะอื่น คนที่เป็นผู้ชาย ปลอมแปลงเป็นผู้หญิงเพื่อหน้าที่บางอย่าง เช่น การแสดงละคร คนหนุ่ม ๆ แต่งตัวเป็นคนแก่ เป็นต้น คนลักเพศมีมานานในสมัยพุทธกาลมีเดียธิยจำนวนมากปลอมมาบวชในพระพุทธศาสนาจนเป็นเหตุให้มีการสังคายนาครั้งที่ ๓

คนลักเพศ หรือปลอมแปลงไปจากสถานะเดิมของคนนี้ ถ้าเป็นไปในทางแสดงทำให้เกิดโทษแก่คนอื่น โดยคนอื่นไม่รู้ ไม่นุญาติ ถือว่าผิดกฎหมาย เช่น คนไม่ใช่พระแต่ปลอมตนเป็นพระ คนไม่ใช่ตำรวจ ทหาร แต่แต่งตัวเป็นทหาร เป็นตำรวจ แล้วใช้การแต่งตัวนั้นหาผลประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ตนเอง อันทำให้คนอื่นได้รับความเสียหาย มีพุทธพจน์มากมายที่พูดถึงเรื่องนี้

ก็โดยสมัยมันแล บุตรของตระกูลเก่าแก่คนหนึ่ง เป็นสุขุมลชาติ มีหมู่ญาติที่รู้จัก กัน ในตระกูลหมดสิ้นไป ครั้งนั้น เขาได้มีความดำริว่า เราเป็นผู้ดี ไม่สามารถจะหาโภคทรัพย์ที่ยังหาไม่ได้ หรือไม่สามารถจะทำโภคทรัพย์ที่ได้แล้วให้เจริญอกงามด้วยวิธีอะไรหนอเราจึงจะอยู่เป็นสุข และไม่ต้องลำบาก แล้วคิดได้ในทันที่นั้นว่าพวกสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้ แลมีปกติเป็นสุข มีความประพฤติเรียบร้อย ฉันทอาหารที่ดี นอนในห้องนอนอันมิดชิด ถ้ากระไร เราพึงจัดแจงบาตรจีวร โคนผมและหนวด ครองผ้าย้อมผาดเสียเองแล้วไปอารามอยู่ร่วมกับภิกษุทั้งหลาย ต่อมา เขาได้จัดแจงบาตรจีวร โคนผมและหนวด ครองผ้าย้อมผาดเอง แล้วไปอารามกราบไหว้ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุทั้งหลายถามว่า คุณมีพรรษาได้เท่าไร?

เขาย้อนถามว่า ที่ชื่อว่า มีพรรษาได้เท่าไร นั้นอะไรกัน ขอรับ?

ภิกษุทั้งหลายถามว่า อาวุโส ใครเป็นพระอุปัชฌาย์ของคุณ?

เขาย้อนถามว่า ที่ชื่อว่าพระอุปัชฌาย์นั้นอะไรกัน ขอรับ?

... ภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้ที่พระภาค

พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย อนุปสัมบัน

คือคนลักเพศภิกษุไม่พึงให้อุปสมบท ที่อุปสมบทแล้วต้องให้สึกเสีย³⁸

กุลบุตรมีบุคคลลักเพศเป็นอุปัชฌาย์ภิกษุไม่พึงอุปสมบทให้...³⁹

³⁶ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕, หน้า ๗๒๕.

³⁷ พระธรรมปิฎก, พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์, (กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๒๕๗.

³⁸ วินย. ๔/๑๒๖/๑๖๗.

ไม่ฟังสวดปาติโมกข์ในบริษัทที่คนลักเพศนั่งอยู่ด้วย...⁴⁰

จะเห็นได้ว่า คนลักเพศ ก็เป็นบุคคลอีกประเภทหนึ่งที่พระพุทธศาสนาห้ามบวช ซึ่งเป็นข้อห้ามทางพระวินัย แม้ว่าจับได้ในภายหลังก็ให้ทำการลาสิกขาเสีย แม้แต่การสวดปาติโมกข์ ซึ่งเป็นกิจของสงฆ์ ถ้ามีคนลักเพศนั่งรวมอยู่ด้วย ก็ไม่ฟังสวด (มีคนลักเพศปลอมเข้ามานั่งอยู่ด้วย)

๓.๗ บัณเฑาะก์

บัณเฑาะก์ ในศัพท์บาลีเรียกว่า ปณทก หมายถึง กะเทย, คนที่ไม่ปรากฏว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ได้แก่ กะเทยโดยกำเนิด, หรือชายผู้ที่ถูกตอนอวัยวะเพศแล้ว เรียกว่า ชันที, ชายมีราคะกล้าประพฤตินอกจารีตในทางเสพกามและยั่ววนชายอื่นให้เป็นเช่นนั้น⁴¹ ในทางพระพุทธศาสนาได้กล่าวถึงเรื่องนี้เอาไว้ว่า

ก็โดยสมัยนั้นแล บัณเฑาะก์คนหนึ่งบวชในสำนักภิกษุ เธอเข้าไปหาภิกษุ หนึ่งๆ แล้วพูดชวนอย่างนี้ว่า มาเถิดท่านทั้งหลาย จงประทุษร้ายข้าพเจ้า (เสพเมถุน) ภิกษุทั้งหลายพูดรุกรานว่า เจ้าบัณเฑาะก์จงฉิบหาย เจ้าบัณเฑาะก์จึงพินาศ จะประโยชน์อะไรด้วยเจ้า เธอถูกพวกภิกษุพูดรุกราน จึงเข้าไปหาพวกสามเณรโคงผู้มีร่างกายแล้วพูดชวนอย่างนี้ว่า มาเถิดท่านทั้งหลาย จงประทุษร้าย (เสพเมถุน) ข้าพเจ้า พวกสามเณรพูดรุกรานว่า เจ้าบัณเฑาะก์จงฉิบหาย เจ้าบัณเฑาะก์จึงพินาศ จะประโยชน์อะไรด้วยเจ้า เธอถูกพวกสามเณรพูดรุกราน จึงเข้าไปหาพวก คนเลี้ยงช้าง คนเลี้ยงม้า แล้วพูดอย่างนี้ว่า มาเถิดท่านทั้งหลาย จงประทุษร้ายข้าพเจ้า พวกคนเลี้ยง ช้าง พวกคนเลี้ยงม้าประทุษร้ายแล้วจึงเพ่งโทษ ตีเตียนโพนทนาว่า พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตรเหล่านี้เป็นบัณเฑาะก์ บรรดาพวกสมณะเหล่านี้ แม้พวกใดที่มีใช้บัณเฑาะก์แม้พวกนั้น ก็ประทุษร้ายบัณเฑาะก์ เมื่อเป็นเช่นนี้พระสมณะเหล่านี้ก็ล้วนแต่ไม่ใช่เป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ภิกษุทั้งหลายได้ยินพวกคนเลี้ยงช้าง พวกคนเลี้ยงม้าพากันเพ่งโทษตีเตียนโพนทนาอยู่ จึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่าดูกรภิกษุทั้งหลายอนุปลัมบัน คือบัณเฑาะก์ภิกษุไม่พึงให้อุปสมบทที่อุปสมบทแล้วต้องให้สึกเสีย⁴²

บัณเฑาะก์ หรือ กะเทยนั้น ที่ทราบกันก็คือ ชายต้องการเป็นหญิง เพราะมีจิตใจเป็นหญิงมากกว่า ปัจจุบันนี้กะเทยมีการพัฒนาไปมากแล้ว อันเนื่องมาจากเทคโนโลยีที่ทันสมัยด้านการแพทย์ มีการผ่าตัดแปลงเพศจากชายกลายเป็นหญิง มีการเสริมทรวงอกให้เป็นเหมือนผู้หญิง กิริยาอาการก็คล้าย ๆ ผู้หญิงมากยิ่งขึ้น บางคนถ้าดูแบบผิวเผินอาจจะไม่รู้ว่าเป็นผู้ชายมาก่อนด้วย ๆ เข้าไป บุคคลเหล่านี้พระพุทธเจ้าห้ามบวช ห้ามนั่งบนอาสนะเดียวกัน ห้ามคลุกคลี เพราะถือว่าเป็นบุคคลผิดปกติทางเพศ นำมาซึ่งความเสียหายแก่ภิกษุผู้ประพฤติพรหมจรรย์ เป็นคนที่มีราคะจัดมากผิดปกติ ชอบผู้ชายด้วยกัน มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย เมื่อบุคคลเหล่านี้บวชเข้ามาโดยที่ไม่รู้มาก่อน หรือมารู้ภายหลังก็ให้ทำการสึกเสีย นั่นก็แสดงให้เห็นว่า ทางวินัยห้ามบุคคลเหล่านี้บรรพชาและอุปสมบทโดยเด็ดขาด เพราะเป็นการยากต่อการบรรลुरुธรรมอันเป็นแดนกำจัดเสียซึ่งกิเลสทั้งปวง

ถามว่า ผู้ชายที่แปลงเพศเป็นหญิงโดยสมบูรณ์ทางด้านสรีระนั้น จะเรียกว่าเป็นหญิงหรือชาย ตอบว่า ควรจะเรียกว่าเป็นชายเหมือนเดิม ซึ่งเป็นเพศเดิมของเขา แม้ว่าเขาจะเปลี่ยนไปแล้ว หรือมีฉันทันนั้นก็ให้ สงเคราะห์เข้าเป็นนปุงสกลิงค์ คือ ไม่ใช่ชายจริงหรือหญิงแท้ เพราะถ้าเป็นชายจริงสรีระร่างกายอวัยวะต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไป

³⁹ วินย. ๔/๑๓๓/๑๗๓.

⁴⁰ วินย. ๔/๒๐๑/๒๖๑.

⁴¹ พระธรรมปิฎก, พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์, หน้า ๑๓๕.

⁴² วินย. ๔/๑๒๕/๑๖๖.

หมด แต่ถ้าบอกว่าเป็นผู้หญิงแท้ ก็ไม่สามารถจะมีบุตรได้ สรีระบางอย่างไม่เปลี่ยนไปตามความเป็นหญิงแท้ เช่น ความแข็งแรงของร่างกาย มีลูกกระเดือกหรือที่สำคัญที่สุด เขาไม่สามารถมีระดูหรือประจำเดือน แบบผู้หญิงได้เลย ดังนั้น ความไม่ชัดเจนด้านสรีระและภาวะทางจิตใจที่ไม่ปกตินี้ ทางพระพุทธศาสนาจึงไม่สามารถจะให้บวชได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา

๓.๘ อุกโตพยัญชนกะหรือคนสองเพศ

คำว่า อุกโตพยัญชนกะ นี้หมายถึง คนที่มีทั้ง ๒ เพศ⁴³ พระอรรถกถาจารย์กล่าวว่า มี ๒ คือ เป็นผู้ชายก็มี เป็นผู้หญิงก็มีซึ่งอุกโตพยัญชนะ ภาวะรูปขนิณนี้มีอยู่โดยปกติ หรือเป็นมาแต่กำเนิด ถ้าเป็นผู้หญิงก็จะมีเพศแท้ของตนเองอยู่ข้างหน้า ส่วนอวัยวะเพศชายอยู่ด้านหลัง ถ้าเป็นฝ่ายชายก็จะมีเพศของตนเองอยู่หน้า ส่วนเพศหญิงอยู่ด้านหลัง และสามารถทำกิจต่าง ๆ ได้ตามที่ตนต้องการ⁴⁴

ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่า คนประเภทนี้มีลักษณะสองเพศในคน ๆ เดียว ซึ่งเป็นไปได้ยากมากที่จะปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มี กรณีเด็กฝาแฝดชายหญิงติดกัน และมีอวัยวะเพศรวมกันอยู่นั้น ไม่จัดเข้าในข้อนี้ ดังนั้น ความไม่ชัดเจน หรือความผิดปกติอย่างรุนแรงในเรื่องเพศ ความไม่ชัดเจนลักษณะดังกล่าว จึงเป็นที่ต้องห้ามในพระพุทธศาสนาในเรื่องพระวินัย ดังพุทธพจน์ที่ว่า

ก็โดยสมัยนั้นแล อุกโตพยัญชนกคนหนึ่งได้บวชในสำนักภิกษุ เธอเสพเมถุนธรรมในสตรีทั้งหลาย ด้วยปุริสนิมิตของตนบ้าง ให้บุรุษอื่นเสพเมถุนธรรมในอิตถินิมิตของตนบ้าง ภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลายอนุปลัมภ์ คือ อุกโตพยัญชนก ภิกษุไม่พึงให้อุปสมบท ที่อุปสมบทแล้วต้องให้สึกเสีย⁴⁵

ตามทัศนะทางพระพุทธศาสนา ในเรื่องของความผิดปกติทางเพศนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระวินัย โดยเฉพาะ ซึ่งหมายถึงเป็นอกัปปบุคคล เป็นบุคคลบกพร่อง ไม่สามารถทำการบรรพชาหรืออุปสมบทได้ หรือถ้ามีเกิดรู้ภายหลังพระพุทธเจ้าก็ทรงบังคับให้สึกไปเสีย ซึ่งความเป็นคนลักเพศ ความเป็นบั้นเตาะเก้ และความเป็นอุกโตพยัญชนกนี้ปรากฏอยู่ในข้อห้ามที่บุคคลไม่สามารถจะบวชได้

ก็โดยสมัยนั้นแล พวกกุลบุตรที่อุปสมบทแล้วปรากฏเป็นโรคเรื้อนก็มี เป็นฝี ก็มี เป็นโรคกลากก็มี เป็นโรคมองคร้อก็มี เป็นโรคลมบ้าหมูก็มี. ภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลเรื่องนั้นแด่ พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาครับสั่งกะภิกษุทั้งหลายว่า ดูภิกษุทั้งหลาย เธออนุญาตให้ภิกษุผู้ให้อุปสมบท งามอันตรายิกัธธรรม ๑๓ ข้อ

ดูภิกษุทั้งหลาย ก็แลพึงถามอุปสัมปทาเปกขะอย่างนี้ อันตรายิกัธธรรม อาพาธเห็นปานนี้ของเจ้ามีหรือไม่? คือ โรคเรื้อน ฝี โรคกลาก โรคมองคร้อ ลมบ้าหมู? เจ้าเป็นมนุษย์หรือไม่ เป็นชายหรือไม่ เป็นไทหรือไม่ ไม่มีหนี้สินหรือไม่ มิใช่ราชภักดิ์หรือไม่ มารดาบิดาอนุญาตแล้วหรือไม่ มีปีครบ ๒๐ แล้วหรือไม่ บาตรจีวรของเจ้ามีครบแล้วหรือไม่ เจ้าชื่ออะไร อุปัชฌาย์ของเจ้าชื่ออะไร?⁴⁶

ข้อที่สำคัญในลักษณะของความเป็นชายที่สมบูรณ์คือ “ ปุริโสสี ” แปลว่า เจ้าเป็นบุรุษหรือ ? คนที่เป็นอุปสัมปทาเปกขะก็จะตอบว่า “ อามะ ภันเต ” แปลว่า ขอรับกระผม ข้าพเจ้าเป็นบุรุษ เพราะฉะนั้น

⁴³ พระธรรมปิฎก, พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์, หน้า ๔๓๕.

⁴⁴ สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส, วินัยมุข เล่ม ๓, หน้า ๙๗.

⁴⁵ วินย. ๔/๑๓๒/๑๗๒.

⁴⁶ วินย. ๔/๑๔๒/๑๘๑.

๑. พฤติกรรมและธรรมชาติของมนุษย์ตามทัศนะของนักปราชญ์ทั้งหลายเป็นอย่างไร ? ยกตัวอย่างมา ๓ ท่าน
๒. พฤติกรรมและธรรมชาติของมนุษย์ตามทัศนะทางพุทธศาสนาเป็นอย่างไร ? ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไร
๓. ความผิดปกติทางเพศคืออะไร ? มีผลต่อสังคมไทยในด้านใดบ้าง ?
๔. ทัศนะทางพระพุทธศาสนาเรื่องความผิดปกติทางเพศอย่างไร ? มีผลต่อการพัฒนาคุณธรรมหรือไม่ ?
๕. แนวทางการแก้ปัญหาความผิดปกติทางเพศตามหลักพุทธจริยศาสตร์ควรเป็นอย่างไร ?
๖. อุกโตพญ์ชนก มีลักษณะอย่างไร และพระพุทธศาสนามีท่าทีต่อบุคคลประเภทนี้อย่างไร ?
๗. ท่านคิดว่าทางออกของบุคคลที่มีความผิดปกติทางเพศและคนลักเพศและอุกโตพญ์ชนกควรเป็นอย่างไร ?
๘. สาเหตุของความผิดปกติทางเพศในทัศนะของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างไร ?
๙. ทำไมพระพุทธศาสนาจึงไม่อนุญาตให้คนที่ผิดปกติทางเพศอุสมบทเป็นพระภิกษุได้ ?
๑๐. ผู้มีความผิดปกติทางเพศเป็นอภัพบุคคลใช่หรือไม่ และทางออกของบุคคลเหล่านี้ควรเป็นอย่างไร ?